

BLAZNO RAZNO

2.
 2014/2015
 OŠ LENART

Kazalo

OB KONCU ŠOLSKEGA LETA	3
PEPELKA MALO DRUGAČE	4
PRI ZOBOZDRAVNIKU	5
OTROCI NA TRAVNIKU	6
PRIJATELJSTVO	7
SOK ZA PRIDOBITEV ZNANJA	8
ČUDEŽNI KUŽA	9
OBISKUJEM LIKOVNO ŠOLO	9
V ŠOLI	9
MOJE PRVOMAJSKE POČITNICE	10
ČUDEŽNA PICA	11
ZLATA RIBICA LISA	11
MALA RAČKA BIBI	12
NA MADŽARSKEM	13
RIBIČ, LEPA URŠKA IN POVODNI MOŽ	13
MAJSKE POČITNICE	14
DRAGA LUCIJA!	14
OPIS OSEBE	15
ZVRSTI GLASBE	16
MODA	16
POLARNA LISICA	17
IZLET PO BALKANU	17
OKOLJE IN MI	19
OBVARUJMO NARAVO	21
ČE BI BILA PREDSEDNICA	21
ČE BI BIL BOGAT	22
KONEC REVŠČINE	22
NA SENČNI STRANI ŽIVLJENJA	22
DOTIKI KULTURE	23
ŠOLA V NARAVI V DOMU ŠKORPIJON	25
VTISI UČENCEV	27
GARDALAND	29
BILI SMO NA POROKI	30
ZAKLJUČNA EKSURZIJA 1. RAZREDOV	31
OBISK BABIC IN DEDKOV V 1. RAZREDU	31
DOTIKI KULTURE	32
PRIREDITEV OB DNEVU ŽENA IN MATERINSKEM DNEVU	33
PRIREDITEV ZA MAME NA ODDELKIH ONIS IN PPVI	33
NATEČAJ EVROPA V ŠOLI	34
AKCIJA ZBIRANJA ODPADNEGA PAPIRJA	34
OBISK DRUŠTVA VELES NA NAŠI ŠOLI	35
INTERVJU Z MAJDO KOREN	36
BRALNA ZNAČKA (BZ) V ŠOLSKEM LETU 2014/2015	37
PROGRAM JUMICAR	38
POZOR, SVEŽI VOZNIKI!	38
OTROŠKA VARNOSTNA OLIMPIJADA	39
2. TRADICIONALNA TEKMA V ODBOJKI MED UČITELJI IN DEVETOŠOLCI	39
REZULTATI TEKMOVANJA V KONSTRUIRANJU IZ LEGO KOCK	40
UČENCI ONIS – a USPEŠNI TUDI NA ŠPORTNIH TEKMOVANJIH	40
FOLKLORNA DEJAVNOST	41
TEKMOVANJE IZ ZNANJA KEMIJE ZA PREGLOVO PRIZNANJE 2015	42
TEKMOVANJE ZA VEGOVO PRIZNANJE (KENGURU)	43
TEKMOVANJE »RAČUNANJE JE IGRA«	43
TEKMOVANJE OSNOVNOŠOLCEV V ZNANJU FIZIKE za Stefanovo priznanje	44
SREČANJA MLADIH TEHNIKOV - TEKMOVANJE IZ MODELARSTVA	45
VESELA ŠOLA	46
MLADINSKI PEVSKI ZBOR	50
VALETA 2015	51
POBARVANKA za najmlajše	53

OB KONCU ŠOLSKEGA LETA

Ponovno, tako kot mnoge generacije v preteklih letih, smo prišli do še enega konca šolskega leta. Na tej poti smo sledili skrivnosti uspeha, ki si jo vsak razlaga po svoje in jo vidi skozi prizmo želenega. Verjamem, da je bila v vsakem od nas, ki vstopamo v prostore OŠ Lenart, prisotna iskrena želja za doseg skrivnosti uspeha. Velikokrat smo bili v dvomih, ali skrivnost, ki jo pooseblja tudi znanje, odtehta odrekanje zabavi, prostemu času. Včasih smo bili celo tako daleč, kot pravi pregovor, da je bilo najtežje odgovoriti na preprosta vprašanja.

Pa smo zmogli, sledili smo skrivnosti uspeha. Znanje, delo in spoštovanje so bili za večino nas smerokazi, da smo dali vse od sebe in naredili tisto, kar je bilo treba, kot je zapisal Sir Winston Churchill. Imeli smo moč in voljo, da smo delali dobre stvari, čas pa bo za vsakega posameznika pokazal, ali je bilo temu res tako.

Šolo boste, dragi učenci, v času počitnic dali na stranski tir. Naučite se miru v naravi, bodite s svojimi najdražjimi, prijatelji in morda še s kom. Dovolite si razmišljati o stvareh, ki v vsakdanjiku nimajo prostora ali ne najdete dovolj poguma, da bi se z njimi soočili. Da, tudi za to so počitnice. Zavedajte se, da čas ni izgubljen, morda boste prišli do zanimivih spoznanj za vašo prihodnost.

Učitelji in vsi zaposleni smo s svojim zgledom, z navdihom in s korektnim strokovnim delom vodili učence do skrivnosti uspeha. Svoje delo smo opravili zelo dobro. Zavedamo pa se, da se je vsega, kar naj bi učenci znali, težko naučiti.

Starši, tudi vi ste bili v koraku do skrivnosti uspeha. Zavedali ste se, da boste uspeli le, če boste iskreni in otrokom po poti predstavljali lastne izkušnje.

Vsem prijetne počitnice in pazite nase.

Ravnatelj, Marjan Zadravec

Tjaša Kokol, 4. a

PEPELKA MALO DRUGAČE

Za devetimi vodami in devetimi gorami sta živela mož in žena. Imela sta tudi dveletno hčerko, ki ji je bilo ime Pepelka. Nekoč sta se mož Jaka in žena Natalija sprla. Natalija je vzela Pepelko in sta šli živeti drugam. Čez eno leto se je Jaka poročil z Emo. Pepelka je šla na počitnice k očetu. Takrat je bila stara devetnajst let. Ko jo je Ema zagledala, ji je rekla, da bo služkinja. Spoznala je tudi svoji polsestri, Suzano in Petro. Eva in Petra je nista marali, ker sta vedeli, da je Pepelka lepša kot onidve. Pepelka je čistila klet. Videla je svetlobo in prikazala se je vila, po imenu Zvezdica. Rekla je, da mora po bučo in miši in Pepelka je ubogala. Vila je miši začarala v kočijo, začarala je tudi Pepelkino obleko. S princem sta se poročila, Suzana in Petra pa sta bili žalostni, saj je Pepelka zmagala.

Eva Grajfoner, 2.b

Nekoč je živela punčka po imenu Pepelka. Ta Pepelka ni bila samo navadna punčka, ampak služabnica njene sploh ne prave mame. Vsak dan so jo zaprli v eno od sob in če se je hotela rešiti, jo je morala počistiti, da se je vse bleščalo. Nekega dne se je njen oče pritiho tapil in je videl, da je njegova hčerka postala služabnica. Odložil se je, da bo neke noči vzel svojo hčerko in vse njene stvari. Naslednjega dne se je njena ne prava mama končno nasmejala.

Živa Jemenšek, 2.b

Nekoč je bila zelo stara dežela. Na deželi je bil zelo star grad. Na gradu je živel princ. Princ bi se rad poročil, a ni našel partnerice. V tistem mestu je živela neka družina. V družini sta živela ata Andrej in mama. Imela sta vnukinjo Pepelko, ki se je nekega dne sprehajala v parku. Pogledala je proti gradu. Zdel se ji je zelo lep, zato ga je šla pogledat. V gradu je srečala princa ter se neskončno zaljubila.

Marcel Čučko Grajner, 2.b

Nekoč je živela Pepelka. Bila je stara 5 let in umrla ji je mama. Oče si je moral poiskati drugo ženo. Pepelka je morala vsak dan čistiti prah. Pomagali so ji živalski prijatelji, zato je vedno imela čas za igro. Mačeha in njena hčera nista nikoli izvedeli, zakaj tako hitro konča z delom. Princ je srečal Pepelko. Pepelka mu je bila všeč. Še isti dan sta se poročila.

Ela Sirk, 2.b

Nekoč je živela Pepelka. Oče ji je umrl v vojni, mama pa je odšla v Portorož. Pepelka je živela sama, a imela je majhno opico, ki ji je bilo ime Ficko. Imela je tudi konja Jureta.

Anej Horvat, 2.b

Nekoč je obstajala Pepelka. Ni imela staršev, mamo je povozil motor, oče pa je umrl v vojni. Služila je mačehi in njeni sestri Mateji. Nekega dne je mačeha rekla, da ne rabi več služiti. Zato je postala kraljica. Imela je veliko otrok in živela je srečno do konca svojih dni.

Anže Škof, 2.b

Predavnimi časi je živela deklica, ki ni imela mame Suzane. Oče Borut pa se je ponovno poročil z gospo, ki ji je bilo ime Tatjana. Bila je Pepelkina mačeha. Imela je dve sestri, ki nista marali Pepelke. Pepelka je morala čistiti za sestrama in seveda tudi za mačeho. Morala je čistiti tla in pomiti posodo, krtačiti čevlje, kuhati kosilo, iti v trgovino. Bilo je vedno težje. Pepelka je nekega večera smuknila na ples. In izgubila je čevelj. Kraljevič je pobral čevelj in rekel, da se bo poročil s tisto, ki ji bo čevelj prav. Pepelka je vprašala, če lahko poskusi čevelj. Seveda je le Pepelki ustrezal čevelj.

Adelisa Dobaja, 2.b

PRI ZOBOZDRAVNIKU

Medvedek Fredi še nikoli ni bil pri zobozdravniku. Prejšnji teden je šel prvič. Zobozdravnik mu je rekel, da ima eno luknjico. Medvedek si od takrat umiva zobe po eno uro. Ko je medvedek Fredi šel naslednjič spet k zobozdravniku, ga je ta pohvalil, da ima zelo čiste zobe.

Maj Tušek, 2.b

ANTONIJO PRI ZOBOZDRAVNICI

Antonija je bolel zob. Takoj je povedal svoji mami. Mama je Antonija naročila pri zobozdravnici. Antonijo se je prvič zelo bal in ni odprl ust. Očka se je razjezil in naslednjič so vsi šli k zobozdravnici. Antonijo je odprl usta in zobozdravnica mu je popravila luknjico. Nato Antonija nikoli več ni bolel zob. Vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Mija Hojnik, 2.b

MEDVEDEK FEDINAND PRI ZOBOZDRAVNICI

Nekoč je živel medvedek po imenu Ferdinand. Nekega dne je jedel jagode. Naenkrat ga je zbolel zob. Šel je k prijatelju dihurju. Dihur mu je povedal, da naj gre k zobozdravnici. Zobozdravnica mu je pregledala zobke in opazila, da ima luknjico. Vprašal ga je, če ima zobno ščetko. Ferdinand je rekel, da je nima, zato mu jo je dala. Od tega dne dalje Ferdinand redno obiskuje zobozdravnico in si redno umiva zobe.

Živa Jemenšek, 2.b

FANTEK IN METULJČEK

Nekoč je živel fantek po imenu Lan. Mama ga je prosila, naj gre k babici po kruh. Lan je šel preko ceste in videl metulja. Bil je zelo lep. Potem je šel preko mosta in videl še lepšega metuljčka. Pozabil je na babico in tekel za metuljem. Izgubil se je, ampak metuljček je vedel, da se je izgubil. Odpeljal ga je domov in Lan je bil spet vesel.

Gabriela Lešnik, 2.b

JAZ, STEKLENICA ZA VINO

Bila sem steklenica za vino. Napolnili so me z vinom. Nato so me odložili na polici za posebne priložnosti. Prišel je trgovec in povedal, da bi rad kupil posebno steklenico, ker se bo njegova hči zaročila. Prodajalec je s police vzel ravno mene in trgovcu dal popust, ker je bil redna stranka. Odšla sem z njim. Potem sem se znašla v veliki hiši. Trgovčeva hči me je dala v košaro za piknik. Potem smo šli na piknik. Tam sta se Hans in trgovčeva hči zaročila. Potem so spili vso vino iz mene. Trgovec je rekel Hansu, da višje, kot me vrže, večja bo njuna sreča. Potem me je vrgel. Nisem poletela prav visoko. Padla sem v ribnik. Našel me je fant, pobral me je in me odnesel domov. Njegova mama ga je pohvalila. Potem je vame natlačila zdravilo proti morski bolezni. Naslednji dan smo odpluli z ladjo. Nekaterim na ladji je postalo slabo in jaz sem bila zdravnik na ladji. Potem smo zašli v velik vihar. Fant je hitro vzel kos papirja in ga stlačil vame. Nato sem vse leto plula po morju, dokler nisem prišla do obale. Tam me je našel človek. Hotel je prebrati pismo, a ga ni mogel razvozlati. Čez pet let so me spet napolnili z vinom. Nato so me spet vrnili na isto polico. Čez nekaj dni je prišel balonar. Poletela sva z balonom. Balonar je postavil rekord. Nato me je vrgel ob v steno košare. Moje grlo je odletelo na balkon neke hiše. Postala sem ptičji napajalnik. Ugotovila sem, da sem pristala pri trgovčevi hčeri. Zelo sem bila vesela, da sem spet s trgovčevo hčerko.

Elisa Potrč, 5.a

OTROCI NA TRAVNIKU

Nekega dne so se otroci revne matere odpravili na travnik nabirat cvetlice. Ko so končali, so videli stojnico in si rekli, da bodo prodali lepe šopke. Potem so bogati odšli domov. Mama je skoraj skočila od veselja. Vsi so bili srečni.

Adelisa Dobaja, 2.b

KAČA

Nekoč je živela kača Matilda. Bila je skoraj slepa. Iskala je hrano. Ko je zagledala leva, je mislila, da vidi plišastega medvedka. Ko je zagledala nosoroga, je videla miš, in ko je zagledala slona, je videla mravljo. Ko se je zaletela v drevo, je mislila, da se poljublja. Vsi so mislili, da se ji je zmešalo, ona pa se je kar naprej zaletavala. Ko je zdravnik pozdravil njen vid, so bili vsi srečni.

Maj Tušek, 2.b

ČEŠNJEV CVET

Tija Marija se je nekega lepega dne sprehajala po parku. Zagledala je veliko češnjo. Skakala je, kolikor je zmogla, ampak vseeno ni in ni dosegla cveta. Hitro je stekla domov. Poklicala je očka Branka in vprašala, kaj naj stori. Šla sta v park in očka jo je dvignil na drevo, da je dobila češnjev cvet. Mama Jožica je ta cvet posadila. Čez nekaj let je češnja res zrasla.

Mija Hojnik, 2.b

Eva Majer, 2.a

Urh Strmčnik Muhič, 2. a

PAPIRNATA VREČKA

Pozdravljeni! Sem papirnata vrečka. Povedala vam bom zgodbo o sebi. Nekega dne sem se zbudila v tovarni. Prvič sem videla svet, ker sem komaj nastala. Neki čudak me je prijel in me grobo vrgel v črn kombi. Nato so me odnesli v trgovino in dali na polico. Čez nekaj časa me je pograbil čuden fant. Vame je vrgel jabolka in čokolado. Ko sva prispela domov, je iz mene vzel smeti in me vrgel na travo. Tam sem bila približno en teden, dokler me ni odnesel veter. Zaneslo me je do tovarne za recikliranje papirja. Pograbil me je velik mož in me vrgel v neki stroj. Tam me je raztrgalo na milijon koščkov. Mislila sem, da sem umrla, a sem ponovno zaživela in že se je spet vse začelo.

Kristjan Žokš, 5.a

KAJ VEM O LISICI

Lisica jé meso. Rada ima zajce. Lisica živi v jami. Lisica ima svoj dom.

Nikita Kos, 1. a

ZAJČJA DRUŽINA

Mama zajklja ima mladička. Mladiček je lačen. Mama zajklja je šla na vrt in vzela korenje. Ko je prišla domov, je mali zajček pojedel korenje.

Julija Kogler, 1. a

PRIJATELJSTVO

Labod je plaval po reki. Zagledal je lepo labodko, ki je plavala po reki. Želel jo je pozdraviti, a labodka je že odplavala dalje. Labod je pohitel za njo. Postala sta prijatelja.

Veronika Bokan, 1. a

ČUDEŽNI PREDMETI IN ČAROBNE BESEDE

Čarobna knjiga

Nekega sončnega dne sem šla na sprehod z mamo. Nato sem se čez nekaj spotaknila in zagledala čudovito knjigo. Šla sem domov in odprla knjigo ter videla čudovite stvari. Bile so mi všeč, zato sem knjigi rekla: »Čarobna knjiga, vse, kar preberem, naj se uresniči.« Ko sem obrnila list, se je vse uresničilo.

Aneja Družovec, 2. a

Čarobno ogledalo

Nekega dne sem bila sama doma. Potem sem šla v sobo in videla čarobno ogledalo. Vzela sem ga in rekla: »Hokus pokus, pokaži mi mojo prihodnost.« Videla sem, da bom po poklicu frizerka in bom živela v veliki hiši. Komaj čakam, da bom velika.

Maša Tomažič, 2. a

Čudežni svinčnik

Bila sem doma in delala domačo nalogo. Kar naenkrat je pred mene skočil svinčnik. Vzela sem ga in začela z njim delati domačo nalogo. A svinčnik mi je padel iz roke in sam začel delati nalogo. Drugo jutro sem v šoli imela vse prav.

Iva Viktorija Bokan, 2. a

Čudežna metla

Bila sem na rojstnem dnevu. Ob devetih sem prišla domov. Začela sem se igrati, da sem čarovnica in da letim po nebu. Metli sem rekla: »Hokus popokus, čira čara, naj ta metla vzleti.« Metla je začela leteti po sobi. Na srečo je bilo odprto okno in metla je vzletela skozi okno ter začela letati po nebu.

Niala Eva Kores, 2. a

Super ogledalo

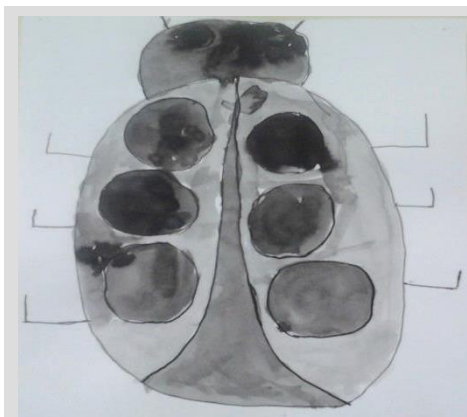
Nekoč je živel fant, ki je imel super ogledalo. Izgovoril je čarobne besede: »Abrakadabra.« Ogledalo je pokazalo njegovo prihodnost. Ugotovil je, da bo kuhar. Kuhal bo za slavne ljudi in vsi ga bodo imeli radi.

Anej Špindler, 2. a

Čarobne barvice

Nekoč je živela deklica, ki je dobila barvice. To niso bile navadne barvice, to so bile čarobne barvice. Rekla je: »Čirule čarule, naj mi barvice nekaj narišejo ali napišejo.« Včasih so barvice napisale željo in ta se je uresničila. O tem je deklica govorila vsem, ki jih je poznala.

Maruša Kaučič, 2. a

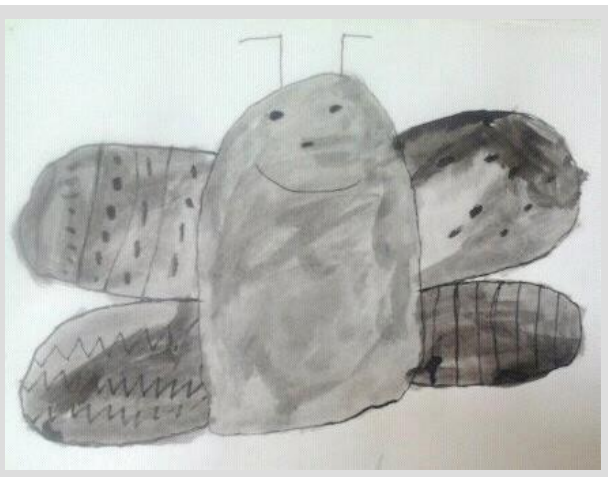
Niala Eva Kores, 2. a

Aneja Družovec, 2. a

Lara Grbić, 2. a

Klara Škof, 2. a

RECEPT ZA SOLZE

Najprej umešamo solze iz naših sestavin: nož, svoj prst, deska, telefon. Vzameš desko, nož in svoj prst. Na desko daš prst, z nožem prst prerežeš in se začneš jokati. S telefonom pokličeš rešilca in recept za solze je narejen.

Peter Senekovič, 4.b

SOK ZA PRIDOBITEV ZNANJA

Imeli smo slabe ocene, zato sem se odločil, da grem iskat sestavine za sok za pridobitev znanja. Razmišljal sem, kje bi našel takšne sestavine. Odločil sem se, da grem v središče zemlje. Tam sem našel roza krokodile, črne ptice, podobne aram, bele kose, vijolične mačke, turkizne želve... Mislim sem, da bom iz teh čudnih živali naredil takšen sok. Naenkrat so se pred mano pokazali tabla, prašek in mešalnik. Na tabli je pisalo takole: Izpuli zobe roza krokodila, črni ptici poreži kremplje, poberi peresa belega kosa, ki so na rdeči travi, vijolični mački ostriži dlako, turkizni želvi odstrani oklep. Vse, kar si pridobil, daj v mešalnik in ne pozabi dodati še prašek ter vse to zmešaj. Dobil boš sok, ki si ga želiš. Ko sem prebral, je tabla izginila. Na srečo sem si vse zapomnil in naredil vse tako, kot je pisalo. Dobil sem sok, ki ga je bilo samo za lonček. Spil sem ga in sok se je spet pokazal v lončku. Da bi poskusil, če deluje, sem vzel knjigo in v njo sem napisal zgodbo v kitajščini. Zlahka sem jo napisal. Nato sem jo pospravil v torbo. Mislim sem iti nazaj na površje zemlje, ampak ker sem pozabil v rov narediti lestev, nisem mogel nazaj. Bil sem žalosten. Nato mi je beli kos pomagal tako, da me je prijel in z mano odletel na površje zemlje. Potem je odšel. V šoli sem dal sošolcem sok in že so vse vedeli. Svojo knjigo sem prevedel v vse jezike in knjigo sem prodajal. Denar, ki sem ga pridobil, sem dal revežem. Sošolci in jaz pa smo bili veseli, ker smo dobili ogromno petic.

David Gergič Štraus, 4. b

MOJA RDEČA ŽOGA (MOJ DEŽNIK JE LAHKO BALON)

Za rojstni dan sem dobila žogo. Bila je temno rdeča. Ko sem se igrala, mi je žoga padla v potok. Splezala sem na vrh gore in odprla svoj rdeči dežnik ter se vrgla z gore. Poletela sem visoko v zrak in sem videla ves Lenart. Ko sem letela, sem videla zlato ribico. Zlato ribico sem vprašala, če je videla mojo žogo. Zlata ribica je rekla, da je videla žogo. Vprašala sem jo, če prinese žogico. Zlata ribica je rekla, da naj jo počakam tam pa mi jo prinese. Zlata ribica je v minutki priplavala nazaj. V ribinih plavutih je bila žogica. Zavriskala sem in odletela nazaj domov. Svoji mami, očetu, babici, dedku in teti sem vse povedala. Vsi so bili zelo veseli.

Tamara Rotar, 3. b

ČUDEŽNI KUŽA

Nekoč je živel fant po imenu Jugi. Jugi si je že od nekdaj želel kužka. Nekoč pa je dobil možnost. Nekega dne je Jugi s svojim očetom šel v zavetišče, kjer si je izbral kužka. To je bil prav takšen kužek, kot ga je hotel imeti. Jugi je dobil kužka in mu dal ime Reks. Od tega dne je Jugi dobro skrbel za Reksa. Ampak Reks se je na žalost bal ognja. Nekega dne se je Jugi zbudil in Reks je začel govoriti. Jugi ni mogel verjeti. Začela je goreti hiša. Ker se je Reks bal ognja, je stal čisto pri miru. Jugi mu je rekel: »Reks, pojdi po gasilce.« Reks je rekel: »Prav, pa bom.« In je šel po gasilce. Ko so gasilci pogasili požar, se Reks ni nikoli več bal ognja.

Jan Petrič, 3. b

ČE BI....

Če bi pekarna Mišmaš bila v Lenartu, bi imeli najboljši kruh na svetu in druge najboljše rogljičke. Ta pek Mišmaš pa ima tečno levo sosedo. In veste, zakaj je leva in ne desna? Zato, ker vedno vstaja z levo nogo. Vedno pride zjutraj po kruh. Že 365 dni, ampak od tega samo en dan ni bila tečna. Vsak dan pek Mišmaš ponori že, ko jo vidi. En dan pa ji je prodal trd in star kruh. Ona tega ni opazila. Seveda! A zaradi tega ji od takrat manjkata dva zoba.

Žiga Žižek, 3. b

Eva Kaučič, 1.c

OBISKUJEM LIKOVNO ŠOLO

Zdravo, sem Lana in obiskujem likovno šolo. Učita me Manja in Melita. Obiskujem jo vsak četrtek. Je v Mariboru. Imamo majhen prostor, ampak je dovolj prostora za risanje. Rada jo obiskujem. Tam je več skupin. Vas zanima katere? To so ponedeljkova, torkova, sredina, četrtekova in petkova. No, jaz hodim v četrtekovo. V sobotni skupini nadomeščamo. Ampak sobotna skupina ni samo za nadomeščanje, ker jo obiskujejo tudi starejši ljudje. Imamo veliko razstav. Ko sem prvič razstavljala, smo zaigrali igro Povodni mož. Ati pravi, da imam lepe risbe. Na tretji razstavi so vsi rekli za eno mojo risbo, da je prava umetnina. Rišemo na različne teme. Še naprej bom obiskovala to likovno šolo.

Lana Hohnjec, 3. a

V ŠOLI

V šoli mi je najbolj všeč, da me uči učiteljica Irena. Pri dejavnostih sta mi najbolj všeč šport in matematika. Želim si, da bi imeli več prostega časa. Všeč mi je, da imam dobre prijatelje. Sedim v zadnji vrsti. Učiteljici sem narisal portret. Učili smo se poštrevanko.

Damijan Veršič, 3. a

MOJE PRVOMAJSKE POČITNICE

Imela sem dolge prvomajske počitnice. Prvo soboto je po mene prišla sestrična, da sva šli ven. Zunaj sva se gugali, pogovarjali in se igrali. Sobota je zelo hitro minila. Nedelja pa sploh ni bila zanimiva. V ponedeljek smo šli k babici. S sestro Evo sva si s seboj vzeli rolerje, da bi se lahko rolali. V četrtek smo se šli kopat v Radence. Tam smo bili tri ure, čeprav bi lahko bili ves dan. Ko smo prišli domov, sem šla vadit klavir. Vaditi sem morala za izpit, in sicer pesmi: Throwing snowballs, Buree, Pesem in Pastir igra na svojo piščal. V petek ob 10.00 je k meni prišla soseda Karin. Šli sva se igrat v mojo sobo. Prišla je še sestrična Urška. Igrale smo se ves dan. Tudi petek je hitro minil. V soboto smo mislili iti na Dunaj, pa nismo šli.

Ana Brus, 3. a

MOJA POŠKODBA

Ko sem bila stara šest let, me je babičin pes Toro ugriznil v oko in v glavo. Začela sem jokati in odpeljali so me v bolnišnico v Maribor. Tam so mi slikali glavo in oko. Mamica me je držala za roko, da so mi lahko zašili rano. Zdravnik mi je rekel, da moram ostati v bolnici. Ko se mi je rana zacelila, sem šla v Lenartu k zdravniku, da so mi vzeli šive. Ko sem ozdravela, sem lahko gledala televizijo in igrala igre na računalnik. To je bila moja poškodba.

Anja Karba, 3. a

ZLATNIKI

Nekoč je živela zelo revna družina. Mati je imela dvanajst dvojčkov. Nekega dne je šel najstarejši brat delat na kmetijo, da bi zaslužil, a domov je prišel z zelo malo zlatnikov. Naslednje jutro sta šla druga dva brata delat, a se nista vrnila. Mati je naenkrat zagledala zlato ptičko. Ptička je vprašala: »Zakaj si žalostna?« Mati je odgovorila, da nimajo dovolj denarja za kruh. Nato je zlata ptica začela valiti zlatnike in rekla: »Vzemi, kolikor zlatnikov želiš. Vedno, ko ti bo zmanjkalo zlatnikov, pridi sem, da ti jih dam.« Potem je mati vesela šla domov. »Glejte, otroci moji! Imam zlatnike.« Ko je mati vsako jutro hodila po zlatnike k ptici, je v bližnji trgovini kupila še več kot le kruh. Imeli so lepa oblačila in čevlje. Bili so zelo bogata družina. In bili so zelo pomembni. A bili so prijazni, ker so vedeli, kako hudo je, če si reven. Kaj pa mislite, da se je zgodilo z bratoma? Ko sta prišla domov, ni bilo nikogar. Ko pa so se srečali, so povedali, da živijo v najlepši in najvišji hiši.

Lara Kovačič, 3. a

ROJSTNI DAN MALEGA DELFINČKA

Nekoč je živel mali delfinček. Bil je plišasta igrača, toda bil je živ. Ko njegove lastnice Lare ni bilo, je oživel. Nekega dne se je delfinček zbudil ter pogledal, če Lara še spi. Ker je spala, je pogledal še na koledar in od veselja zavpil: »Mama, mama, danes imam rojstni dan!« Mama mu je voščila ter mu predlagala, naj gre na sprehod z malim Medvedkom. Poklical je Medvedka. Odpravila sta se na sprehod v gozd. V gozdu sta oba padla čez kamen ter štrbunknili v blatno lužo. Vsa potrta sta se vrnila domov brez besed. »Mama,« je zahlipal delfinček: »blato ne gre dol, midva pa sva si uničila najljubše majčke!« Mama je rekla: »Sešila bom novi majici, ti pa dala v pranje. Pripravi se, kmalu pridejo prijatelji.« In res so prišli. Med njimi je bila nepovabljenka kača. Prijatelji so jedli in jedli. Ko so se najedli, je ostanek kača zastрупila. A delfinček je hitro ugotovil, da je med njimi kača. Zdaj je bil čas, da Lari pokaže, da je živ. Stekel je do nje in ji vse povedal. Pomagala je uloviti plišasto kačo in jo vreči v koš. Nato je vse plišaste igrače stisnila k sebi in jim rekla: »Rada vas imam.«

Ela Košmerl, 3. a

PRVI POMLADNI DAN

Živel sem s svojo srečno družino. Odštevali smo dneve do pomladi. En teden pred pomladjo je bil sneg. Šel sem do škrate Kuzme. Povedal mi je, da ne bo pomladi. Vprašal sem ga, zakaj ne.

Odgovoril je, da zato, ker ne ločujemo odpadkov. Naslednji dan sem v šoli vsem povedal, naj ločujejo odpadke. Spet sem odšel do škrate Kuzme. Rekel je, da je zelo zadovoljen, da smo začeli ločevati odpadke. Z nečim pa še ni zadovoljen. Z drevesi. Ne smemo sekati dreves, ker so na njih živa bitja. Naslednji dan sem v šoli vsem povedal, naj starši ne sekajo dreves. Drugo leto sem šel do škrate Kuzme. Rekel je, da bo pomlad prišla nazaj.

Tilen Kokol, 3. a

ČUDEŽNA PICA

Nekoč je živel Miha, ki je bil vedno lačen. Odpravil se je po svetu. Prišel je do lepega mesta. Tam je dišalo po pici. Na drevesih so cvetele pice. Ker je bil Miha zelo lačen, je splezal na drevo. Tam je pojedel največjo pico. To je bila čudežna pica, zato ni bil nikoli več lačen. Tudi jaz bi želel iti v to mesto.

Luka Rojko, 3.a

VESOLJČEK NA DRUGEM PLANETU

Ob nastanku časa se je rodil mali vesoljček. Naslednji dan je šel od doma. Videl je kapsulo. Šel je vanjo in pritisnil gumb za vklop. Odletel je na Zemljo, pristal je v puščavi. Hodil je in hodil. Po nekaj urah je imel privide. Pozneje se je stemnilo, poiskal si je prenočišče. Naslednji dan je zopet hodil in videl nekaj velikega in vetrovnega. Bil je duh vetra. Naredil je štiri viharje in vesoljčka je odneslo daleč v drugi del puščave. Vesoljčku so se skoraj zlomile kosti. Bežal je, kolikor so ga nesle noge. Potem se je skrila za čudno ruševino. Nato je videl nekakšno svetlobo in vrata. Šel je skozi in prišel v drugi svet. Postal je zelo lačen in žejen, saj ni jedel že 2000 let. Imel je srečo. Videl je škatlo s hrano in z vodo. Najedel se je in še nekaj pustil za pozneje ter zadremal. Ko se je prebudil, se je znašel v požaru. Požar je trajal nekaj dni. Vesoljček je bil star že 4000 let. Spet je postal lačen in žejen, malo je prigriznil. Ko je opazil, da nima več hrane, je rekel: »Butast požar, vso hrano mi je vzel.« Potem je videl trgovino. V njej je videl vesoljsko obleko. Kupil jo je in se vrnil domov.

Žiga Zavarnik, 3. a

PRINCESA SARA IN BISERKA

Nekoč je živela lepa mlada princesa Sara. Bila je zelo prijazna deklica. A njeni starejši sestre sta jo sovražili. Njena mačeha je bila zelo zlobna do nje in ni vedela, da ima Sara čarobno zvezdo Biserko. Biserka ji uresniči vse želje. Nekega dne sta sestre izvedeli za Biserko in jo ukradli. Naslednje jutro jo je Sara iskala vsepovsod. Pomislila je, da se zopet igra z namišljenim prijateljem na dvorišču. Oblekla se je in jo šla iskat, a je ni našla. Začelo jo je skrbeti, da se ji je kaj zgodilo. Sestre pa sta izkoriščali Biserkino moč. Nista vedeli, da če je Biserka živčna, se aktivira Sarina ogrlica. Sara je šla rešiti Biserko. Uspelo ji je. Zaželela si je, da bi sestre izginili in da bi jo mačeha imela rada. Vse se je uresničilo.

Tamara Babič, 3. a

ZLATA RIBICA LISA

Nekoč sta živela kralj Ribičnjak in kraljica Ribičnjaka. Kraljica je dobila zlato ribico Liso. Bila je zelo radodarna in nagajiva. Nekega dne je zlata ribica Lisa odplavala v tuje jezero. Tam je bilo polno pasti. Zlata ribica se je ujela v eno. Kralj Ribičnjak in kraljica Ribičnjaka sta jo iskala po jezerih in morjih, a je nista našla. Kraljica je mislila, da je nikoli več ne bo videla. Kralj pa ni obupal in je iskal dalje. Zlata ribica Lisa je bila zelo žalostna. Minilo je leto, ko sta jo kralj in kraljica nehala iskati. Zlata ribica pa je končno ušla iz akvarija. Našla je svoja starša. Kralj Ribičnjak je Liso povišal v princeso. Princesa Lisa pa je rekla, da nikoli več ne bo pobegnila.

Nika Feiertag, 3. a

SLADKI DOL

Daleč za devetimi gorami in sedmimi vodami je bilo mesto Sladki Dol. Vsak dan se je slišal glas: ena, dve, ena, dve ... To je bila vojska sladkorja, ki je varovala mesto. Poveljeval ji je vodja Sladko. In tako se je vse dogajalo. Nekega dne pa ... Nihče ne ve, kako se je punčka znašla v tem mestu. Punčka je bila požrešna in vsakogar je hotela pojesti. Celo župana je hotela pojesti. Vojaki so jo pregovarjali, da sladkarije niso zdrave. Na koncu je le razumela. A ni še bilo konec težav. Mestu je grozila vojna. Punčki so rekli, naj ostane v mestu. In začela se je vojna. Obmetavali so se z lizikami in bomboni. Kazalo je, da izgubljajo. A je v vojno prišla punčka in pojedla nasprotnike. Obdržali so jo in v vojnah je pojedla vse nasprotnike.

Lara Kaučič, 3. a

MALA RAČKA BIBI

Nekoč je bilo mesto Racrac. V njem so živele race. Imeli so racbolnišnico, ractrgovino in tako naprej. Tukaj je živela tudi lepa in bogata race po imenu Bibi. Bila je še majhna. Imela je še pet bratov in tri sestre. Bibi je bila najmlajša in najpametnejša. Nekega dne, ko so se v šolo peljali z najdražjo kočijo s čisto belimi konji, se je eden od konjev odvezal. V šolo so morali iti peš. Plavuti so jih krepko bolele in Jaka je celo stopil v konjsko figo. In to z belimi čevlji! Ko so nazadnje le prišli v šolo, si je zamenjal čevlje. Ko je bilo konec pouka, je ponje prišla kočija in jih odpeljala domov. Ko je Bibi odšla na sprehod, je videla deklico, ki je jokala. Stopila je k njej in jo vprašala, zakaj joče. Odgovorila je, da zato, ker nima prijateljev. In Bibi je rekla, da bo njena prijateljica.

Zarja Novak, 3. a

OH, PIKI

Nekega popoldneva sta na Svenova vrata potrkala dedek Silvo in babica Marija. Babica je rekla, da gresta z dedkom na mamin rojstni dan v toplice. Vprašala je, če bi lahko popazil Pikija. Sven je rekel, da lahko. Sven je ravno Pikiju menjaval vodo, ko je naenkrat zaslišal klic svojega najboljšega prijatelja Petra. V tistem hipu je pozabil zapreti vratca kletke. Ko je prišel z igrišča pogledat Pikija, ga več ni bilo. Ugotovil je da je pozabil zapreti vratca kletke. Prestrašil se je, da ga je pojedla mačka. Ni vedel, kako bo to povedal babici in dedku. Takrat sta prišla iz službe starša. Sven jima je povedal, kaj se je zgodilo. Oče ga je skregal, potem pa so ga iskali povsod. Ko so prišli v hišo in pogledali na uro, se je začela tresti in iz nje je pogledal Piki. Sven je Pikija poimenoval kuku in prisegel je, da bo svoje delo opravljal zelo resno. Vsi so bili srečni, ker so našli Pikija.

Rebeka Šober, 4. b

Danaja Lorenčič, 9.a

NA MADŽARSKEM

Med prvomajskimi počitnicami sem bila v Budimpešti, glavnem mestu Madžarske. Tja smo šli z družino in s prijatelji. Od doma smo šli v soboto ob 8 uri. Vozili smo se 2 uri do Blatnega jezera. Tam smo pojedli malico, se igrali v parku, hranili labode v jezeru in šli na sprehod po parku in ob jezeru. Videli smo zelo veliko žabo, ki je tako smešno regljala, da smo mislili, da se krega na nas. Nato smo si ogledali še vodni stolp. Potem smo se odpeljali do hotela v Budimpešti. Tisti dan smo si ogledali tudi grad, ki je zelo velik in lep. Šli smo v podzemni grajski labirint, kjer je bilo zelo strašno. Naslednji dan smo se s tramvajem in podzemnim vlakom odpeljali v cirkus in živalski vrt. Najbolj všeč so mi bile koze, ker sem lahko šla k njim in jih božala. Tretji dan smo preživeli na Margaretinem otoku sredi mesta, kjer smo se vozili po parku s posebnim avtom za 8 oseb. Ogledali smo si predstavo vodnjakov, ki so plesali na glasbo. Na Madžarskem mi je bilo zelo všeč, čeprav ne razumem njihovega jezika.

Alja Družovec, 4.a

RIBIČ, LEPA URŠKA IN POVODNI MOŽ

Ob Ljubljanici stojim in v gladino strmim.
Ker sem že star, stojim tam čisto sam.

Sonce že doli gre,
se vse Ljubljanske duše vrte,
le Urška sedi, se kisto drži.

Pristop k men prijatelj, pa pravi:
»Kaj fantom na Urški dopade se mladi,
da jo imajo vsi radi?

Kljukast nos, kriva brada
in sredi glave pleša prava.
Ona ljubezni ne pozna,
ker ima kamen namesto srca.«

Pa izza ovinka kočija pridrvi,
kot da za njo gori.
Iz nje izstopi mladi mož,
ljubic ima poln koš.

Ko se mu zazreš v oči,
te srh spreleti,
ker se ti zdi, da smrt ti preti.
Ko še megla pridrvi,
se vsem začno solziti oči,
ker smrt več daleč ni.

Ker godci nehajo igrati,
mladenič začne z nogami cepetati.

Godci hitro zaigrajo,
Urška pa je že v raju.

Vrtita se in plešeta,
a na koncu v Ljubljanico padeta,
se v kraljestvo povodnega moža odpravita.

Urška pa še danes tam živi
in spomine na mlade dni budi.

Natalija Zarnec, 8.a

MAJSKE POČITNICE

Maj zame je pravi raj,
takrat zgodi se marsikaj.
Tako na začetku maj ti podari
čisto brezskrbne dni.

Tebi mogoče se smešno zdi,
da imamo zapuščene šolske klopi.
Meni pa je prav zanimivo,
ker takrat imam se zelo fino!

Tjaša Kokol, 4.a

Jan Bauman, 4.b

ORFEJA JE PIČILA KAČA ...

Živela sta grški pevec oz. junak Orfej in njegova žena Evridika, ki sta bila srečno zaljubljena. Že dolgo sta živela skupaj in ob ločitvi bi jima bilo zelo hudo. Vendar se je to nekega dne zgodilo. Orfeja je pičila kača in njegov glas je obmolnil. Evridika sprva tega ni vedela, kajti bila je doma, Orfej pa je delal na polju. V nekem trenutku ga je zapekla noga in je padel po tleh. Sprva je mislil, da ga je prijel krč, vendar je potem videl odtis dveh zob v svojem gležnju in zvijajočo se sled v zemlji. Takoj je vedel, kaj ga je doletelo. Zakričal je, vendar ga na žalost nihče ni slišal razen boga podzemlja Hada. Njegovo dušo je vzel k sebi, telo pa je pustil propasti. Ker ga ni bilo doma ob predvideni uri, ga je Evridika odšla iskat na polje. Tam pa je videla, da je mrtev. Zgrozila se je in bridko zajokala. Ulegla se je k njemu in dolgo objokovala njegovo smrt. Čez nekaj časa, ko si je nekoliko, vendar le za trohico, opomogla, je odkorakala domov ter se ulegla na posteljo. Nato je začela razmišljati, kako bi oživila Orfeja. Po razmišljanju dolgo v noč je postala utrujena in zaspala. Naslednje jutro pa se ji je, kakor zvezdni utrinek, utrnila misel oz. ideja, da lahko gre do že prej omenjenega boga podzemlja. Odločila se je za to možnost in krenila na pot, vendar ni vedela, kako bi prišla tja. Nato pa se je odločila za eno od metod, in sicer začela je kopati luknjo v zemljo na posebnem mestu, imenovanem pot do podzemlja. Kopala je in kopala, nato pa je prilezla do podzemne jame oz. doline reke Stiks. Vsi so se začudili, kaj dela živ človek v kraju, ki je namenjen dušam umrlih. Tam pa jo je čakal brodnik Haron, ki vozi duše umrlih. Prepeljal jo je preko reke. Ko sta prišla na drugo stran, jo je popeljal do temačnega dvorca s prestolom, na katerem sta sedela kralj podzemlja Had in kraljica podzemlja Persefona. Evridika ju je milo prosila, naj ji vrnete moža. Kralj in kraljica sta privolila, vendar le pod enim pogojem, in sicer da jima zapoje in podari nekaj zlata ter hrane z zgornjega sveta. Privolila je in si oddahnila. Nato je Persefona Orfeja prišla za roko in mu pomignila, naj gre k Evridiki. Potem pa sta ji rekla, da naj ona hodi spredaj, on pa za njo in se ne sme obrniti, kajti če se bo obrnila, ga bo za vedno izgubila. Molče, pa vendarle v veselju, sta odkorakala proti površju. Evridika se ni obrnila in prišla sta varno na površje, nato pa priredila zabavo, ki morda traja še danes. In živela sta srečno do konca svojih zemeljskih dni!

Benjamin Guzej, 8.a

DRAGA LUCIJA!

Že dolgo ti nisem pisala o svojih dogodivščinah med počitnicami. Kje naj začnem? Aha! V ponedeljek sem šla na počitnice k babici. Poklicala sem najljubšo sestrčno Heleno. Čakala sem, dokler ni prišla. Z njo je prišla njena soseda Lara. Ker je bil sneg, smo tako izkoristile priliko, da se gremo sankat. Sankale smo se veliko časa. Potem sva Laro pospremili domov. Ko smo hodile po travnikih, smo videle, da prihajajo tudi drugi moji bratranci in sestrične. Bila sem vesela, ker so prišli. Če nas je več, je bolj zabavno. Tisti dan smo vsi prespali pri babici. In vsako jutro nas je na mizi čakal carski praženec (šmorn) in lipov čaj. Ni boljše kombinacije.

Ko smo se najedli, smo se šli sankat ob gozdu. Bilo je zabavno. Naredili smo si hiško, kjer smo se ves čas igrali. Kasneje smo se razbežali vsak na svoj konec vasi. V nedeljo, zadnji dan počitnic, smo šli k moji babici voščit za novo leto. Takrat sem se sama sankala. Ni bilo zabavno. Pripetila se mi je tudi nezgoda. Moje sanke oziroma bratove so se zlomile. Saj jim je oproščeno, da so se zlomile. Stare so bile devetnajst let. Najbrž so stare še več, ker jih je stric kupil rabljene v Avstriji. Zdaj vem, kaj pomenijo dobri stari časi. Vedno si se družil v naravi, ušpičil vragolije in še kaj. Zdaj, v mojih časih, pa samo računalnik, telefon. Nič več druženja. Napiši mi kakšno pismo.

Se vidiva v šoli.

Anja Donik, 7.b

OPIS OSEBE

Ime mi je Matija, pišem se Šamperl. Star sem deset let. Imam črne lase. Lasje so postrženi na kratko. Imam rjave oči. Na obrazu imam pege. Pege mi pozimi izginejo. Imam tudi rdeče ustnice. Imam materino znamenje na levem boku. Najraje imam špagete boloneze. Sem večje in močnejše postave, merim 141.5 cm, težek pa sem 41.5 kg. Rad igram nogomet. Moja hobija pa sta še ribarjenje in kuhanje. Zelo rad tudi slikam, rišem in hodim v planine. Hodim v četrti razred Osnovne šole Lenart v Slovenskih goricah. Imam prijazno učiteljico.

Matija Šamperl, 4. b

Moj brat, David Vinter, je star 16 let. Največkrat je oblečen v pisane majice in kavbojke, čez njih pa nosi jope s kapuco. Najraje nosi velike čevlje za košarko, saj je treniral košarko. Ima podolgovat obraz in na njem pubertetniške mozolje. Ker redno obiskuje frizerja, ima lase ob straneh zelo kratke. David ima rjave oči. Visok je 187 cm, težak pa je 61 kg. Roke ima močne, ker je treniral košarko in ker občasno telovadi z utežmi. Najraje igra računalnik, obiskuje pa tudi skavte. Obiskuje 2. letnik srednje zdravstvene šole. Najraje je meso s krompirjem.

Filip Vinter, 4. b

Je moja najboljša prijateljica. Obiskuje 4. a razred. Stara je 9 let. Glavo ima podolgovato. Na njej ima majhen nos in velike modre oči. Lase ima rjave in kratke. Težka je 31 kg, velika pa 147 cm. Rada nosi oranžno majico in trenirko. Je mirna in bolj tiha. Obiskuje gimnastiko in ure klavirja. Je moja najboljša sošolka. To je ... ALJA.

Neža Golob, 4. a

Mojemu bratcu je ime Matic, piše se Žibek. Star je 21 mesecev. Je nizke postave in je zelo močan. Ima okrogel obraz, na njem pa kratke svetle lase, sivo modre oči, majhen nos ter usta. Rad je oblečen v kratko majico, trenirko in obut v športne copate. Je zelo nagajiv, rad je zunaj in zelo rad lista knjigo Vse o kmetiji. Matica imam zelo zelo zelo rada.

Maruša Žibek, 4. a

Ime mi je David, pišem se Gergič Štravs. Star sem 9 let. Obiskujem 4. b razred na OŠ Lenart. Visok sem 139 cm, težek pa 29 kg. Sem vitek in vzdržljiv. Sem potrpežljiv, miren, natančen, vztrajen in si postavljam izzive. Imam podolgovat obraz. Oči imam rjave, obrvi so goste. Lasje so svetlo rjavi in kratki. Na nosu imam pigmentno piko. Nimam priraslih ušesnih mečic, lahko premikam ušesa. Noge in roke so dolge. Hitro mi zraste koža čez nohte. Rad se za šolo oblečem v pisano majico in modre kavbojke. Ko pridem domov, se samo preoblečem v črno trenirko. Moja najljubša barva je zelena, najljubša številka pa štiri. Najraje jem testenine. Rad igram košarko in nogomet. Vsako sredo grem na trening košarke, zato znam zelo dobro igrati košarko. Vsak torek in petek grem na uro klavirja, kjer se učim igrati klavir. V glasbeni šoli sem v 2. razredu. V prostem času se ponavadi igram s kockami, včasih pa iz zobčnikov, osi in kock sestavim predmet, ki se sam premika. Moj hobi je vodenje radijsko vodenih letal, kjer so trupi dolgi približno 175 cm, razpon kril pa je približno 380 cm. Naslednje leto bom šel na svetovno prvenstvo, kjer bo moja prva tekma. Zato bom moral še veliko vaditi in upam, da bom uspešen. Kmalu bomo dobili psičko, zato sem prebral veliko o vzgoji psa. Zelo se je že veselim.

David Gergič Štravs, 4.b

Moji mami je ime Irena, piše se Vajda, stara pa je 38 let. Ima rjave oči in nima prirasle ušesne mečice. Jezik lahko zvije v tulec in zna premikati ušesa. Lase ima rjave barve, ki ji segajo do ramen. Težka je 65 kg, visoka pa 1 m 68 cm. Njena najljubša hrana so kitajske specialitete, oblačila pa preprosta in športna. Vrtnarjenje je njen hobi. Najrajši gre v naravo na dolg sprehod. Je desničarka, ker piše z desno roko. Dela v vrtcu, ker ima rada otroke.

Tia Čeh, 4. b

Ime mi je Jan, pišem se Bauman. Imam kratke rjave lase, rjave oči in majhen nos. Imam tudi majhna ušesa. Nosim modra očala. Imam rjave obrvi. Nad očesom imam dolge trepalnice. Na levi roki imam brazgotino in rdečo rumeno zapestnico, kjer piše Espania. Najraje sem oblečen v modre kavbojke ali v sivo trenirko. Nosim tudi sivo majico ali majice drugih barv. Najraje nosim zelene superge. Moji hobiji so nogomet, trobenta, ribičija, modelarstvo, popravljanje avtov. Nekateri me poznajo po lepem igranju na trobento. Obiskujem 4.b razred OŠ Lenart. Star sem devet let, visok sem 140,5 cm, težak pa 35,5 kg. Najraje jem ocvrto meso in riž, pijem pa vodo ali džus. Sem zelo zgovoren otrok.

Jan Bauman, 4. b

ZVRSTI GLASBE

Obstaja več kot 140 zvrsti zabavne glasbe, zato se bo gotovo našla kakšna tudi zate. Če si bolj nagnjen k pop rocku, zagotovo ne boš poslušal klasike. Nekaterim pa so všeč nasprotja. Nekdo lahko posluša hip hop, mu je všeč tudi pop lestvica.

Pop lestvica popularnih: Airana Grande, Taylor Switf, Shakira, Meghan Trainor, Miranda Cosgrove, Elizabeth Gillies, Pink, Jennete Mccurdy, Rihanna, Dove Cameron, Katy Perry.

Ime: Ariana Grande
Rojena: 26. junij 1993 na Floridi
Stan: v zvezi
Naljubša barva: modra

Tia Neuvirt, Nika Pahler Golubič, Žan Muršec, 5.a

MODA

Móda (latinsko modus – način, pravilo, mera, meja) pomeni način življenja v določenem času in prostoru. Obvladuje področje navad, oblikovanje prostora, poslušanje določene glasbe, obiske določenih prireditev ... Moda nenehno spreminja oblike oblačil v duhu in okusu časa, kateremu pripada. Izraz so prvi uporabili Francozi v 17. stoletju (kavalir à la mode). V ožjem pomenu pa pomeni moda zadnje modne smernice in najnovejši način oblačenja. Moda kot kulturni fenomen sodobnega časa je postala sestavni del življenjskega sloga ljudi. Na njo vplivajo številni dejavniki, in sicer od družbenih pojavov, popularne kulture, medijev, svetovne politike, do razvoja v znanosti, tehnologiji in umetnosti. Modni oblikovalec je likovni ustvarjalec, ki oblikuje tekstilije in oblačila, modne dodatke iz tekstila in usnja ter sorodnih materialov, ilustrira modno vizijo (modna skica), načrtuje, organizira in sodeluje pri nadzoru nastajanja izdelkov oz. kolekcije. Modni oblikovalec ima tudi svojo lastno kolekcijo, ki jo predstavi na modni pisti. Pri svojem delu modni oblikovalec potrebuje risarski pribor, krojaško lutko, krojaško mizo, različne šivalne stroje, pletilnike, likalne naprave, statve, pozamenterijo (gumbi, niti, šivanke, igle ...), modne dodatke (uhani, verižice, zapestnice, klobuki ...)

Anja Ketiš Radič, Lana Žvajker, 5.a

POLARNA LISICA

Pozimi je polarna lisica odeta v gost sneženo bel kožuh. Ni čisto nič izbirčna, jé vse, kar je užitno: leminge, ptice in njihova jajca, rake, mrhovino in odpadke. Tehta 4kg (kot muca) in ima povprečno 10 mladičev na leto. Počiva v brlogu. Poleti dobi sivkasto ali rjavkasto dlako, ki je redkejša od zimske. Posebnosti polarne lisice: Krzno ima celo na spodnji strani šap. Lisica večino leta živi samotarsko.

Tia Neuvirt, Nika Pahler Golubič, 5.a

IZLET PO BALKANU

Pot po Balkanu je za turiste zelo zanimiva in priročna izbira. Je blizu in poceni in polna presenečenj. Balkan je izraz za veliko ozemlje, ki zavzema Albanijo, Bosno in Hercegovino, Črno goro, Hrvaško, Kosovo, Makedonijo, Srbijo in Slovenijo. Slovenija je med balkanskimi državami posebna, zato mnogi mislijo, da ne sodi mednje. V resnici pa je posebna prav vsaka izmed držav, s katerimi si ne delimo samo geografskega prostora, ampak tudi zgodovino. Na žalost je večina balkanskih držav revnih, a imajo kljub temu poseben čar. Tudi ceste so v redu, ljudje pa izobraženi in gostoljubni. Naša pot se je pričela v Sloveniji in nas vodila skozi Hrvaško ter vse do Črne gore, in sicer do Budve. Na Hrvaškem smo se ustavili in sedem dni taborili v kampu Živogošće pri Makarski. Med kampiranjem smo se zaradi slabega vremena odločili za enodnevni izlet v Bosno. Presenetilo me je, da so se ljudje po tako tragični izkušnji postavili na noge. To je lepo vidno v Mostarju. Mostar je dobil ime po slovitem starem mostu, ki povezuje dva dela mesta. Tako kot mesto je bil tudi most med vojno porušen. Danes pa je obnovljen. Po mestu diši po čevapčičih in bureku. Z enaindvajsetmetrskega mostu pa v reko skačejo pogumni mladeniči. Po našem kampiranju smo pot nadaljevali proti Budvi. To je živahno in zelo turistično črnogorsko mesto s peščenimi plažami. Vožnja do Budve je bila res nekaj posebnega, nepozabno doživetje, polno gora, oblitih z morjem. Zagotovo ste že slišali za stereotip, da so Črnogorci leni. Neumnost! Ljudje so v resnici zelo iznajdljivi in vedno pripravljeni pomagati. Vsi se zelo razveselijo, ko jim poveš, da si iz Slovenije. V Črni gori nas res lahko marsikaj navduši, država je čudovita. Ni treba na Havaje, niti na Azurno obalo, da bi videli tako lepo modro morje, obkroženo z gorami. Zelo zanimivo se je povzpeli na Lovčen, kjer počiva črnogorski vladika Petar Petrovič Njegoš. Tudi mesto Kotor je nekaj posebnega, Budva pa navduši tiste, ki imajo radi nočni utrip. Balkan je košček zemlje, poln lepih doživetij. Kar kliče po tem, da ga nekoč raziščete tudi sami.

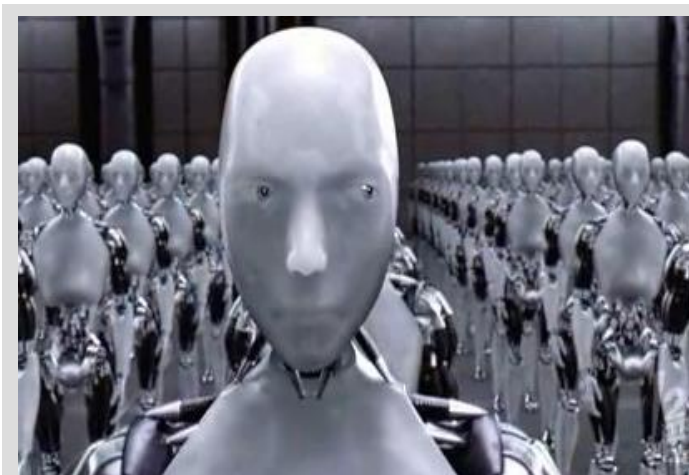
Elisa Potrč, 5. a

ROBOTI VČERAJ, DANES, JUTRI

Prvi zametki robotike se pojavijo že v 13. stoletju, ko je islamski inženir Al Džari napisal knjigo z naslovom Znanja o domiselnih mehaničnih napravah. V knjigi je opisal prve primerke človeku podobnih avtomatov. V 18. in 19. stoletju so v Evropi imeli že izdelane mehanične lutke in živali, da bi kratkočasile občinstvo na prireditvah. Na Japonskem pa so v tem obdobju že izdelovali avtomate, ki so stregli čaj. Prvi elektronski roboti so nastali med 2. svetovno vojno. Takrat je britanski znanstvenik William Grey Walter izdelal prva dva robota - elektronski želvi, ki sta se premikali glede na svetlobo. V letu 1950 je britanski matematik Alan Turing, ki je sodeloval tudi pri gradnji prvih računalnikov, razmišljal o tem, ali lahko stroji mislijo. Razvil je t. i. Turingov preizkus, pri katerem spraševalec pošlje v eno sobo osebo, v drugo pa osebo ali računalnik. Če spraševalec po nekaj odgovorih ne more ločiti, v kateri sobi je oseba in v kateri računalnik, je stroj uspešno prestal preizkus. Ta preizkus je tako predstavljal temelje strojne inteligence. Po letu 1970 je razvoj robotike hitro napredoval po vsem svetu. Leta 1997 se je zgodil prvi primer, ko je stroj-robot premagal človeka, in sicer pri šahovskem dvoboju med Garijem Kasparovom in računalnikom »Deep Blue«, ki ga je razvilo podjetje IBM. Računalnik pozna kombinacije premikov figur za več potez naprej in ve, kako bi se ubranil nasprotnika ter vedno izbere najmodrejšo potezo. Računalnik tudi ne čuti psihičnega pritiska. V Nemčiji so leta 2000 ustvarili robota Felixa, ki je kot odziv na telesni stik (npr. božanje, tepež) znal izraziti 6 občutkov: veselje, jezo, žalost, strah, presenečenje in »nevtralni« občutek. V letu 2009 so britanski znanstveniki razvili robota Adama (računalniški sistem), ki lahko neodvisno od človeka izvaja vrsto znanstvenih eksperimentov in pride sam do znanstvenih zaključkov. Danes so roboti in računalniki že zelo zmogljivi in lahko obvladujejo ogromno število podatkov, mnogo več kot človek. Vendar se računalniki med seboj ne sporazumevajo kot ljudje in tudi človeških čutov nimajo razvitih, kar je njihova slabost. Največja prednost računalnikov in robotov pa je v uporabi umetne inteligence, kar pomeni, da stroju naložimo le začetne programe, le-ta pa sam poišče ostale ustrezne podatke in se sam uči in tako pride do pravilne rešitve. Uporaba robotov je danes zelo množična. Najbolj pogosto se uporabljajo v industrijski proizvodnji, kjer so roboti drugačne oblike. Največ se uporabljajo pri sestavljanju avtomobilov in v živilski industriji, in sicer kot inteligentni avtomobili, ki lahko dirkajo brez šoferja in se znajdejo v gneči avtomobilov. Uporabljajo se tudi v medicini za kirurške posege, ki se vodijo daljinsko, kar pomeni, da se operacija opravlja zelo natančno in da se osebje ne more okužiti. Prav tako jih uporabljamo v gospodinjstvu, in sicer za sesanje, košnjo trave idr.

In kako bo z roboti v prihodnosti? Ob uporabi umetne inteligence se bodo roboti razvijali na način, da se bodo odzivali na človeške občutke in se tudi znali sami razvijati. Morda bo v prihodnosti možno naročiti robotskega partnerja po meri. Razvoj pa bo morda ustvaril tudi umetno vrsto z roboti, ki bodo imeli umetni DNK.

Viri:

Znanost, velika ilustrirana enciklopedija, Mladinska knjiga, 2011.

Kako naj vem, da nisi robot?

<http://www.kvarkadabra.net/kako-naj-vem-da-nisi-robot> (dostop: 6. 5. 2015).

Robot Scientist,

http://en.wikipedia.org/wiki/Robot_Scientist (dostop: 6. 5. 2015).

DNK,

http://sl.wikipedia.org/wiki/Deoksiribonukleinska_kislina (dostop: 6. 5. 2015).

Jurij Šuman, 5.a

ZA MIR IN SREČO

Več moči ženskam po svetu,
da vsi enaki bomo na planetu.
Vprašanje kaj se dogaja,
vsem nam nagaja.

Deklice v šole,
ženske v službe,
nas pa več ne skrbi,
kaj po svetu se godi.

A enakopravnosti lahko dobiti ni,
če zato se nič ne naredi.

Zato naredimo kaj,
da to dobimo zdaj.
Za mir in srečo po svetu,
da lepo bo na planetu.

Ljudje ne vidimo, kaj se dogaja
in da se brez razloga izdaja.

Če nadaljevalo se bo tako,
se slabo končalo bo.

Zato naredimo kaj,
da izboljšamo to zdaj.
Za mir in srečo po svetu,
da lepo bo na planetu.

Kaja Rajter, 5.a

STOPIMO SKUPAJ

Poglejte, ljudje, odprite oči!
Večina naših odpadkov prav zdaj v naravi
tiči.

Mislim, da vidite to,
a ni vam mar.
Ali pa morda mislite,
da ne morete nič za to,
če pri tej stvari je tako.

A tako razmišljanje ni pravo,
zato zaščitimo naravo,
ker to je naš edini dom,
saj ne moremo na drugi planet,
ker zaenkrat tam ni za živeti.

A to še ni vse!
Tudi živali trpijo,
ker jim krčimo gozdove
in gradimo zgradbe nove.
Saj naš in njihov svet smo v mestni vrvež
spremenili.
To bomo lahko rešili le,
če bomo skupaj stopili.
In ko rešimo vse to,
življenje na Zemlji lepše bo.

Ana Breznik, 5.a

OKOLJE IN MI

Ljudje vedno bolj onesnažujemo zrak, vodo in zemljo. Zrak ni onesnažen samo z ogljikovim dioksidom, uspeli smo ga onesnažiti tudi na drugačne načine, npr. s smogom (dim in megla), ki je rjava plast megle. Razlog za nastanek je zgorevanje velikih količin premoga, nastaja pa tudi fotokemični smog, ki nastane zaradi povečane koncentracije dušikovega oksida. V mnogih mestih imajo probleme s smogom, saj povzroča zdravstvene težave.

Voda je najpomembnejše hranilo človeka. Marsikje po svetu imajo probleme s pitno vodo, saj je ni dovolj, tisti, ki pa jo imamo, pa se ne zavedamo, da voda postaja vedno bolj onesnažena in da bomo lahko tudi mi že v kratkem čutili pomanjkanje pitne vode. Naj tukaj omenim še plastiko. Plastika izredno onesnažuje vodo. Na svetu naj bi se letno proizvedlo 4 do 5 milijard plastičnih vrečk, od katerih se jih le nekaj odstotkov reciklira ali predela. Ostala količina vrečk pa navadno konča neuporabljena v smeteh oz. v okolju. Plastične vrečke so nerazgradljive in razpadajo od 20 do 100 let. Ostanki plastičnih vrečk so majhni, prahu podobni delci, ki pridejo v vodo in v zemljo. Prebaviti jih ne more nobeno živo bitje. Opravljena je bila raziskava, ki je pokazala, da konča v morju letno 3.6 milijonov kg plastike. Preko onesnažene vode pridejo ti plastični delci tudi v naše telo.

Naslednji problem so pesticidi. Učinki pesticidov na okolje zajemajo poleg ciljnih organizmov tudi druge organizme v okolici, vključno s človekom. V Združenih državah so odkrili, da je s pesticidi onesnažen vsak potok in več kot 90% vodnjakov. Veliko vodnih vrst živali umira zaradi pesticidov v vodi. Na Dravskem polju kmetje uporabljajo pesticide za zatiranje škodljivcev na njihovih poljih in njivah. Ko dežuje, ti pesticidi prehajajo v podtalnico ter s tem tudi v našo pitno vodo. Ugotovljeno je bilo, da na kmetijskih območjih ljudje bolj zbolevajo za rakom kot drugje.

Največjo škodo prsti povzročajo kemikalije, ki jih odlagamo tam. To so gnojila, pesticidi, odpadne odplake, živalske in človeške odplake, odplake iz gospodinjstev. Na onesnaženost prsti vplivajo tudi avtomobilski izpuhi, odlaganje odpadkov kovinske industrije, odlaganje radioaktivnih odpadkov, uporaba pesticidov. V rastlinah se zato lahko pojavi visok delež toksičnih snovi, ki po prenašanju od živali do živali lahko pridejo tudi do človeka. Zemlji pa najbolj škodijo multinacionalke, čeprav jih obožujemo in hvalimo. Ena izmed takšnih multinacionalk je Monsanto - najbolj so znani po svoji genetsko modificirani hrani (GMO). V ZDA so že dovolili uporabo teh genetsko spremenjenih semen, poskušajo pa jih vrivati tudi v Slovenijo in Evropo. Obstaja velika možnost, da jim bo uspelo. Zaradi spremenjenega genetskega zapisa lahko semena samo posejejo enkrat, plod pa ne odda novih, kar pomeni, da moramo vedno znova kupovati semena. Neodvisne raziskave pa opozarjajo, da uživanje GMO lahko povzroči raka, tumorje in spremembe na zarodkih. Podjetje pa celo pravi, da je njihova GM hrana »bolj zdrava« in »boljša« kot navadna hrana. Monsanto je trenutno najbolj osovražena firma na svetu. Velikokrat se dogaja tudi, da prehranske firme kupujejo zemljo v manjših državah in jo izkoriščajo, dokler zemlja ni popolnoma ne uporabna zaradi vnosa pesticidov in velike količine gnojil. To postaja velik problem tretjih držav, saj imajo vedno manj uporabnih zemljišč. Preden navedem svoje rešitve, moram povedati, da ni hitre rešitve. Ko se mora zgoditi velika sprememba, je vedno nekaj ljudi proti, zato bi morali ljudje, preden zavrnejo spremembo, dobro razmisliti o tem in ne samo nekritično povzemati mnenja drugih. Prva stvar, ki jo moramo narediti, je, da naučimo naše otroke, da spoštujejo naravo. Če nam to uspe, je še možnost, da se vendarle ne bomo ubili. Moramo se zavedati, da »konec sveta« za ljudi ne pomeni res konec planeta, ampak konec človeške rase. Naslednji moj predlog je, da se znebimo plastike. Plastična industrija mora počasi začeti izumirati. Vem, da je plastika potrebna za mnoge vsakodnevne potrebe, vendar lahko najdemo materiale, ki niso tako uničevalni. Skoraj vse multinacionalke močno onesnažujejo okolje, zato bilo bi bolje, če bi jih zaprli. Te firme imajo zelo veliko denarja in bi bilo to zelo težko, zato mislim, da bi morali nehati uporabljati denar kot plačilno sredstvo. Metanje smeti v naravo bi moralo biti nezakonito in kaznovano z denarno kaznijo. Vse vrste škropil in gnojil bi bilo treba strogo prepovedati. Vse tovarne bi bile dolžne uporabljati naprave, ki ne proizvajajo škodljivih plinov. Mislim tudi, da bi bilo treba zelo zmanjšati uvoz hrane in čim več hrane pridelati doma. Prav tako bi morali nehati kupovati čisto vse, kar nam v trgovinah ponujajo, saj imamo doma veliko preveč vsega. Prav tako velikokrat nakupimo preveč hrane, ki nato prepogosto pristane v smetnjakih.

Navedel sem nekaj misli. Upam, da bodo še koga spodbudile k razmišljanju in da bomo začeli pravočasno delovati, da bomo ohranili našo Zemljo.

Vid Peršak, 8.b

Matija Šamperl, 9.b

OBVARUJMO NARAVO

Konec pouka se je bližal in komaj sem že čakala, saj je poletje moj najljubši čas. Po pouku gremo s prijateljicami pogosto k ribniku, kjer opazujemo ribe, ki plavajo v njem, ter vse ostale živali ob njem. Toda nekega dne ni bilo tako. Naletele smo na zelo umazan ribnik in vse ribe so mrtve plavale po gladini ribnika. Zgrožene smo to poslikale s fotoaparatom, s katerim ponavadi slikamo metulje. Toda tisti dan ni bilo čudovitih barvnih metuljev, zajcev in drugih živali. Vse je bilo mirno in tiho.

Naslednji dan je bila sobota in prijateljice so prišle k meni, da bi skupaj poiskale različne članke o onesnaženju okolja. Našle smo članke o državah, v katerih je toliko dima, da morajo ljudje po mestu hoditi z maskami. Ugotovile smo, da je zaradi človekovih dejavnosti narava vedno bolj onesnažena. Odločile smo se, da bomo napisale nekaj stvari, kako bi lahko v prihodnosti poskrbeli, da bi bila narava in zrak bolj čista: Narava in zrak sta vedno bolj onesnažena zaradi dima, ki prihaja iz termo elektrarn in drugih tovarn. Mislimo, da bi morali bolj uporabljati naravne vire energije, kot sta vetrna in sončna energija. V naravi ne bi smelo biti več divjih odlagališč, ker zelo onesnažujejo podtalnico. Varujmo naravo, skupaj nam bo uspelo.

Anja Ketiš Radič, 5. a

ČE BI LAHKO...

Če bi lahko spremenila svet, bi bili revni bogati. Vsaj toliko bogati, kot so vsi drugi. Zgradila bi šole, avtobusne postaje, hiše in zelo poceni trgovine. To bi bile posebne trgovine, kjer bi dal eno svojo stvar in bi zanj dobil kruh, mleko, riž in še kaj.

Karitasu bi dala denar, da bi zbiral stvari za revne. Revnim bi dala vse, kar potrebujejo. Naredila bi banko zato, da bi vsak, ki je reven, dobil vsake tri dni 25 evrov.

Bogatim, ki mečejo stvari v koš, bi zmanjšala plačo. Revne bi naučila brati, pisati, računati in razmišljati. Revni bi dobili več denarja, da bi bilo pravično za vse na svetu.

Nina Čeh, 3. b

ČE BI BILA PREDSEDNICA

Če bi bila predsednica bi lahko pomagala revnim ljudem. Imam veliko idej. Tistim, ki nimajo službe, bi jim jo priskrbeli. Tisti, ki nimajo hrane, bi jo takoj dobili in enako velja za vodo. Bolnici bi dala potreben denar, saj lahko vsak od nas pristane v njej. Želim si, da bi bil svet pravičen.

Zarja Novak, 3. a

Če bi bila predsednica, bi revnim povišala plačo, bogatim pa jo zmanjšala. Ko bi se bogati zavedali, da so prijatelji pomembnejši od denarja, bi revnim in bogatim enakomerno razdelila denar. Potem bi bilo vse v redu. Starši bi plačevali elektriko in imeli bi se radi. Revni in bogati. Njihovi otroci bi bili veseli.

Lana Hohnjec, 3. a

Nikita Kos, 1. a

ČE BI BIL BOGAT...

Pomagala bi revnim, da bi dobili stanovanje in hrano. (Ivana)
 Dala bi revnim oblačila, vodo in hrano. (Julija)
 Revnim bi dal hrano, denar, oblačila, vodo in čevlje. (Maj)
 Revnim bi dala obleke, denar, torbe in peresnice. (Gabi)
 Revnim bi dala hrano. (Ela)
 Zbirala bi denar za vse revne, dala bi nekaj svojega denarja in jim pripravljala večerje. (Eva)
 Revnim bi kupil hišo, hrano in pijačo. (Pascal)
 Dala bi denar, hrano in oblačila. (Aneja)
 Pomagal bi in bi dal denar, hrano, oblačila in vodo. (Mark)
 Zbirala bi denar za lačne. Ko bi prerasla oblačila, bi jih nesla na Rdeči križ. (Adelisa)
 Dal bi vodo, kruh in meso. (Leon)
 Dala bi denar za oblačila, hrano in stvari za šolo. (Elmedina)
 Če bi imela 100 EUR, reven človek pa nič, bi mu dala 50 EUR. Če ne bi bila bogata, pa bi ga objela. (Živa)
 Podarila bi zdravila, oblačila in darila. (Mija)

Učenci 2.b

KONEC REVŠČINE

Kdo se bo boril z njo,
 s to svetovno revščino?
 Denar porabimo slabo,
 kdaj se to spremenilo bo?

Dajmo revnim vsaj denar,
 saj imamo ga dovolj,
 zato potrudimo se bolj.

Ljudje bi morali si pomagati,
 namesto tega pa se kregamo za stvari,
 ki jih ne potrebujemo.

Pomagajmo tistim,
 ki potrebujejo pomoč,
 ne glejmo samo nase,
 ker to ni dovolj.

Zakaj še tiskajo denar,
 če porabimo ga slabo,
 namesto da bi si pomagali,
 zase le skrbimo.

Naredimo temu KONEC!

Kaja Rajter, 5.a

NA SENČNI STRANI ŽIVLJENJA

Vsak človek ima svoje sanje in si prizadeva, da bi jih uresničil. Tudi jaz sem imela svoj cilj, ki sem si ga želela na vsak način uresničiti. Hotela sem postati baletka, plesalka. Vsak dan sem sanjala o tem, kako plešem v enem izmed najbolj znanih gledališč na svetu. Te sanje sem tudi uresničevala. Balet sem trenirala osem let, zadnji dve leti celo vsak dan v tednu. Bila sem odlična in tudi moja učiteljica je vedela, da bom prišla še daleč. Vedno, ko sem zaslišala glasbo, je notranji duh v meni začel plesati in moje misli so čisto odtavale. Vendar se je pojavila ovira. Na enem izmed treningov sem pri raztegovanju začutila hudo bolečino v sklepih. Nikomur nisem povedala o tem. Mislila sem, da je le prehodna bolečina. Vendar bolečina ni in ni izzvenela, zato sem povedala mami. Rekla je, da me bo peljala k zdravniku. Nič posebnega niso odkrili in mi predpisali le tablete proti bolečini. Ko sem odšla naslednji teden spet na trening, me je pri dvigu noge nazaj tako zbolelo, da sem samo obstala, solze so mi privrele v oči in planila sem v jok. Takrat so me napotili k ortopedu, ta pa na slikanje hrbtenice. Po izvidih so odkrili, da me boli križni sklep, in sicer sem dobila začetek spondiloze. To je bolečina, ki se najpogosteje pojavi pri mladih, ki so zelo veliko telesno aktivni, posledica je lahko izpah vretenca, to pa pomeni, da moraš na operacijo. Zaradi vsega tega nisem

smela na treninge. Čutila sem bolečino, strah, bala sem se, da bodo moje sanje, vse moje delo izpuhtelo v nič. Vsako noč sem dobesedno rotila neko višjo silo, da bi me že enkrat nehalo boleti. Žalosti nisem kazala, mojih solz ni videl nihče. Vsako noč sem odšla potrta v posteljo. Zaradi nevarnosti poslabšanja stanja tudi telovaditi nisem smela. Zdaj si samo želim, da bi me že enkrat nehalo boleti, da bi lahko spet tekala, skakala ... Te dobrine sem premalo cenila, njihovo vrednoto sem spoznala komaj zdaj, ko po njih ne morem več doseči. Nekega dne mi je mama povedala, da ne bom več smela trenirati baleta. Planila sem v jok. Rekla mi je, da se lahko bolečina ponavlja, če ne bom pazila nase. To je pomenilo - nič intenzivnih treningov do 18. leta. Spoznala sem, da ne bom mogla postati baletka. Mislila sem, da je konec vsega. Dolgo časa se nisem sprijaznila. Nekega dne pa sem spoznala, da tudi če ne morem postati baletka, še ne pomeni, da plesa ne smem imeti rada. Ne plešem zato, da bi bila slavna, temveč za svojo dušo in za to, da sem srečna. To je v življenju zelo pomembno.

Ni vredno, da si v življenju žalosten ali nečimrn. Življenje je prekratko, zato je treba uživati v njem vsako sekundo.

Ana Breznik, 8.b

DOTIKI KULTURE

Kultura zares pojem je širok,
ne vem, če mi bo tole pisanje šlo od rok,
ampak le svoje misli moram zbrati
in občutkom se predati.

Kultura zajema veliko stvari,
tudi znamenitosti.
Razumeti se je vedno zlahka ne da,
ampak vedno je pot do odgovora.

Kultura nas spremlja na vsakem koraku,
potuje s tabo na vsakem oblaku.
Z njo si najdeš prijatelje,
spoznavaš nove pisatelje,
pelje te vedno do pravih poti.

Zmeraj pa le upoštevaj bonton,
saj prislužil si boš bombon.
Nekomu na obraz boš narisal nasmeh
in mu polepšal vse žalostne dni.

France Prešeren bil je oče naše kulture,
popeljal nas je v svet,
ki v tisoče besed je odet.

Če za nekaj na svetu naredil bi vse,
za prijatelje in prijateljice.
Takrat si do njih kulturen in zvest
ter jih boš odpeljal v svoj resnični svet.

Hana Vauda-Lorenčič, 7. b

PREŠERNU

Kdo je že ta mož,
ta velik mož?
Ta je pravi Slovenec,
ampak vedno pozabim njegovo ime!
Aja, to je Prešeren!
To je dober pisatelj
in dober gospod.
Otroci klicali so ga
doktor Fig,
kajti s seboj je vedno nosil
polne žepe sladkih fig.
Prešeren nas je zaznamoval
in nas tudi daleč s kulturo pripeljal.
Meni se zdi najbolj pomembna kultura –
literatura.
Vse Urške bi se morale
bati povodnega moža
in daleč proč
od njega plesati.
France nam je zapustil
veliko srčne kulture –
literature.
Zato pa zdaj zdravico zapojmo
v čast našemu gospodu.

Zala Koler, 7. b

O KULTURI V OSNOVNOŠOLCU

Kaj pisati o kulturi, kaj sploh pomeni kultura meni kot šestošolcu? Pomeni mi to, kar mene in moje sovrstnike danes spremlja. Od rojstva se srečujemo z njo – s kulturo, pa se je sploh ne zavedamo. Med prvimi besedami nas starši učijo pozdraviti, reči hvala, učijo nas lepega vedenja, listanja po slikanicah. Učijo nas sedeti pri miru in poslušati, brati knjige, plesati v ritmu glasbe. Kmalu niso več samo starši in stari starši, temveč v naše učenje takšne in drugačne kulture vstopijo še vzgojitelji, učitelji, sovrstniki ... V življenju je kultura lahko umetnost, glasba, literatura, pesništvo, srčna kultura ... Lahko pa je v življenju kultura tudi vse, kar sem naštel že zgoraj. V življenju bi se morali najbolj zavedati srčne kulture, saj jo nosi vsak v sebi. To je pa pomembno, saj se moramo zavedati svojih korenin in da jo bomo ohranili le-tako, da jo bomo vzgajali in gojili. France Prešeren je bil eden izmed redkih, ki je tako dobro prepoznal srčno kulturo. Bil je zelo dober umetnik, da je prepoznal nekaj, česar se mnogo ljudi sploh ni zavedalo. Spominjam se, da sem na željo vzgojiteljice nastopal pri baletu, pa me je ata, ko sem mu ponosno povedal, da imam glavno vlogo, samo tiho »zaskrblijuče« gledal. V osnovni šoli se širijo moja obzorja. Srečali smo se s filmom, z gledališčem, s proslavami in od »Al me boš kaj rada imela« v vrtcu do »Žive naj vsi narodi« v šoli. Vse to nas vzgaja, v nas gradi Slovence, ki bodo varovali dragocen zaklad naše zgodovine – našo kulturo. Tako se bomo ohranili na tem majhnem delu zemljevida, tako bomo ohranili svoj jezik, ki ga govorimo danes zahvaljujoč srčnim in velikim Slovencem, kot je France Prešeren. Na njegovi smrtni dan praznujemo njemu in njegovi Zdravljici v čast dan kulture slovenskega naroda. Bo že prav, da nas spodbujajo učitelji k učenju pesmi, da me spodbuja babica k ogledu gledaliških predstav, čeprav sem na zadnji baletni predstavi ob pogledu na polno dvorano samo pripomnil, da je neverjetno, koliko gledalcev gre v prostovoljno trpljenje, in da me mama sili k branju slovenskih pisateljev, ker ji Lov na pošasti pač ni prava knjiga. Oče me vsakič, ko me vidi, pošlje k frizerju in reče, da sem kot France Prešeren.

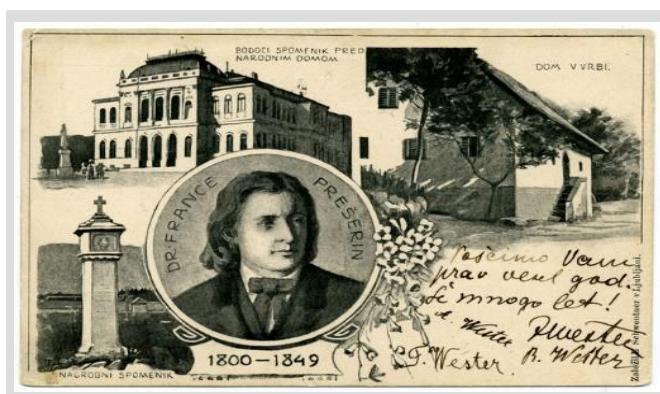
Martin Zadravec, 6. b

KULTURA

Kultura je beseda, ki jo danes srečamo na vsakem koraku. Kdo bi bili mi Slovenci brez kulture? Zakaj je kultura tako pomembna za nas? Kaj bi se zgodilo, če ne bi poznali naše kulture? Hm, kaj sploh kultura je? V SSKJ beremo, da je kultura skupek dosežkov, vrednot človeške družbe kot rezultat človekovega delovanja in ustvarjanja.

Kulture ne sestavljajo samo znani slovenski pisatelji, pesniki, drugi ustvarjalci, ampak jo lahko sestavlja vsak izmed nas. Vsak lahko najde svojo kulturo v sebi. Vsi lahko napišemo kakšen dober spis ali pesem, se likovno izrazimo, se kulturno obnašamo, obiskujemo prireditve. Vendar moramo zato imeti voljo po odkrivanju kulture, ljubezen do svoje kulture in željo po ustvarjanju. V starih časih so kulturo zelo cenili. Danes nima več tako velike vrednosti za nas, kot jo je imela nekoč. Zdaj se vsi mladi bolj zanimamo za telefone, računalnike in vso sodobno tehnologijo. Kultura nas sploh več ne zanima. Otroci so nekoč vsak dan radi poslušali o običajih, navadah, kar predstavlja del slovenske kulture.

Koliko judi danes sploh pozna našo raznoliko narodno nošo, ki je del kulture? Koliko nas mladih pozna slovenske narodne pesmi in stare ljudske običaje? Koliko skrbimo za knjižni slovenski jezik v vsakdanjih pogovorih?

Ljudje se moramo zato, da se naša kultura ohrani in ne izumre, zelo potruditi. S tem, ko kažemo skrb za ohranjanje naše kulturne dediščine, kažemo tudi ljubezen do svoje domovine. Med ljudmi, ki so zelo radi imeli našo slovensko kulturo in svojo domovino, je bil tudi naš največji pesnik, France Prešeren. France Prešeren nam je dal tudi našo himno – Zdravljico.

Napisal pa je tudi veliko drugih pesmi, ki pa jih ne poznamo tako dobro. Iz njegovih pesmi se lahko naučimo veliko o življenju, o lepih in tudi žalostnih trenutkih. O njegovem življenju se učimo v šoli in vemo, da je bil znan po tem, da je vedno imel pri sebi fige, katere je delil otrokom. Otroci so ga zato klicali dr. Fig. Kot majhen deček je bil dobrega srca. Rad je pomagal, če je bilo mogoče. Revnim ljudem je podaril denar, če ga je imel pri sebi, saj tudi sam ni bil bogat. Veliko svojega denarja je porabil za alkoholne pijače, v katerih je utapljal svojo žalost ob izgubi prijateljev in ob izgubi nesrečne ljubezni. Prav zaradi tega je kasneje zbolel in umrl. Prav bi bilo, da se zavedamo, da je kultura zelo pomembna za nas Slovence. Dala nam je osnovo za to, kar smo sedaj postali kot narod. Spoštujmo in ohranjajmo jo, da jo bodo lahko spoznali tudi naši potomci.

Zala Šalamun, 7. b

ŠOLA V NARAVI V DOMU ŠKORPIJON

V ponedeljek, 23. februarja, smo se učenci 8. razreda odpravili v šolo v naravi. Prebivali smo na domu Škorpion, ki leži na Kozjaku, tik ob meji z našo sosedo Avstrijo. Na postaji smo se zbrali malo pred 10.00, vsi smo bili polni pričakovanja. Prispeli smo po približno eni uri vožnje. Osebe nas je lepo sprejelo in nas napotilo v sobe, poimenovane po planetih, kjer smo najprej razpakirali svoje stvari. Nato smo se vsi zbrali v jedilnici, kjer so nam razložili pravila bivanja ter nas razdelili v dve skupini. Znotraj teh dveh skupin so nas razdelili še na pet manjših, vsaka skupina si je izbrala svoje ime. Povedali so nam tudi, da bodo skupine med seboj tekmoval in s tem zbirale točke. Skupina, ki bo na koncu imela največ točk, pa bo zmagala. Razložili so nam tudi kriterije ocenjevanja sob. Po sestanku smo pojedli kosilo in se odpravili na pohod na Žavcarjev vrh. Čeprav je bila pot mokra in blatna, smo se vseeno imeli lepo, nazaj pa prišli popolnoma premočeni. Po pohodu smo imeli malo prostega časa, nato pa smo šli na večerjo. Ko smo se do sitega najedli, smo se igrali večerni kviz, na katerem smo tekmovali v skupinah. Po končanem kvizu smo se preoblekli in umili ter ob 10. uri šli spat (vsaj nekateri). Vreme nam prihodnje dneve ni bilo naklonjeno, zato so vodje doma skoraj popolnoma spremenile urnike. Naslednji dan smo imeli zjutraj pred zajtrkom telovadbo. Ta dan je imela ena skupina lokostrelstvo, druga pa se je učila o vremenu. Seveda sta se skupini potem zamenjali. Nad lokostrelstvom smo bili vsi navdušeni. Naslednji dan je bila spet delitev skupin. Ena skupina se je odpravila jahat, druga pa raziskovat vode Kozjaka, kjer smo iskali najrazličnejša živa bitja in organizme ter jih pozneje tudi pogledali pod mikroskopom. Ne bi verjeli, kaj vse smo našli. Skupina, ki se je odpravila jahat, se je tudi zelo zabavala! Jahali smo islandske konje, ki so bili nadvse prijazni in ubogljivi. Najprej smo jih skrtačili in pripravili za ježo, ob koncu ure pa smo že vsi samostojno jahali. Zvečer smo se igrali improligo. To je igra, kjer je vsaka skupina dobila določena navodila in temo. Morala se je čim bolje znajti, kaj pokazati in povedati tako, da so poskušali biti čim bolj zabavni. Naslednji dan je šla skupina, ki je bila prejšnji dan na jahanju, raziskovat vode Kozjaka, skupina, ki je raziskovala vode Kozjaka, pa je šla jahat. Po kosilu smo imeli orientacijo v gozdu. Razdelili smo se v skupine, dobili zemljevid ter kompas in morali čim prej najti in priti do označenih točk na zemljevidu. Kot dokaz, da si res bil tam, te je na vsaki postaji čakal drugačen luknjač, s katerim si prelučnjak označene dele na zemljevidu. Pred večerom smo se šli voziti s plešuhi, zvečer pa smo imeli predstavitev vsake sobe in tudi ples. Napočil je naš zadnji dan. Po zajtrku nas je čakala še zadnja aktivnost. Ena skupina se je učila zakuriti ogenj v naravi, druga pa se je v učilnici igrala igro prepoznavanja živali. Skupini sta se kot vedno potem tudi zamenjali. Po končanem kosilu nam je osebe doma Škorpion še podelilo priznanja. Najlepše pospravljena soba in najuspešnejša skupina sta dobili dodatno priznanje.

Ana Breznik, 8.b

Z 8. razredom smo šli v šolo v naravi v dom Škorpiljon. Tam smo bili pet dni in imeli smo se zelo lepo. Prvi dan smo se namestili v sobe in šli na pohod na Žalec-Žavcarjev vrh. Na poti smo se precej namučili. V teh petih dneh smo počeli precej zanimivih stvari. Hodili smo na pohode, jahali, imeli lokostrelstvo, pležuhali, kurili ogenj, raziskovali, imeli orientacijski tek v gozdu, imeli pouk, večerne dejavnosti in pa seveda ni šlo brez kakšnih bedarij ter skrivnih nočnih obiskov po sobah. Hrana pa tudi ni bila slaba. Imeli smo zajtrk, malico, kosilo, malico in večerjo. In seveda sladkarije. Ta šola v naravi nam bo ostala v spominu.

Jani Žižek, 8.a

Osmi razredi smo se 13. 2. 2015 odpravili v šolo v naravi. Ob 10. uri smo se odpeljali na pot z avtobusne postaje Lenart. Okoli 11. ure smo prispeli na dom Škorpiljon, ki leži blizu Sv. Duha na Ostrem Vrh. Pred domom so nas pričakali učitelji. Pokazali so nam vhod in povedali, v kateri sobi bomo prebivali naslednjih 5 dni. Sobe so se imenovali po planetih. Odšli smo v sobe in odložili stvari. Sledil je pohod po Kozjaku. Po pohodu smo se odpravili v jedilnico, kjer so nam razložili pravila in urnik. Nato smo imeli prosto do večerje. Zvečer smo imeli kviz. Bilo je zabavno. Po kvizu smo se odpravili v sobe in se pripravili na spanje. Vsak dan smo se zbudili ob 7.15, sledila je jutranja telovadba in ob 8.00 zajtrk. V torek smo po zajtrku odšli na pohod na avstrijsko-slovensko mejo. Pohod nam je vzel nekaj moči, zato nam je prosti čas pred kosilom koristil. Popoldanska dejavnost je bila rezervirana za lokostrelstvo. Zvečer smo se igrali pictionary in s soma kockami. Igri sta bili zelo zanimivi. Po večerji smo si ogledali nogometno tekmo Barcelona - Manchester City. Nato smo se odpravili spat. Naslednji dan smo bili razdeljeni v skupine. Eni so odšli jahat, druga skupina pa je odšla do potoka, kjer smo spoznavali vode Kozjaka. Po kosilu in prostem času smo se igrali improligo in risali zemljevide ter se učili, kako se naredijo nekateri vozli. Naslednji dan, torej v četrtek, smo se skupine zamenjale. Po kosilu smo imeli pležuhanje in raziskovanje gozda. Zvečer smo predstavili svoje sobe in ples. Bilo je super. Po plesu smo se odpravili spat. Petek je bil naš zadnji dan bivanja na Kozjaku. Dan smo začeli s pospravljanjem naših stvari v kovčke. Ko smo kovčke odnesli pred dvigalo, smo se nekateri odpravili v učilnice. Druga skupina je odšla ven. Zunaj so poskusili zakuriti ogenj iz materialov, ki jih najdemo v naravi. Sledila je menjava skupin. Po kosilu smo se poslovili. Ko smo že odšli, so se vozniki spomnili, da smo na domu pozabili učitelje. Okrog 13. ure smo se vrnili na avtobusno postajo. Zelo sem bila vesela in ponosna pohvale, ki nam jo je dala ga. Mirjana, da smo bili zelo pridni in ena najboljših skupin, kar jih je bivalo v domu Škorpiljon. Nikoli ne bom pozabila te šole v naravi, saj je bila »zakon«.

Petra Klinc, 8.a

VTISI UČENCEV

- Hrana je bila v redu, nismo pa imeli dovolj prostega časa. Lahko bi se tudi več obiskovali.
- Ko smo imeli prosti čas po eno uro, bi lahko imeli telefone.
- V šoli v naravi smo se imeli lepo. Zabavali smo se in smejali. V naši sobi so se dogajali tudi padci in vožnje s kovčki po tleh.
- V šoli v naravi mi je bilo še kar super, in sicer zaradi pohodov, na katerih smo si premočili obutev. Hrana in prenovljen dom sta bila super!
- V šoli v naravi je bilo zelo lepo. Veliko smo se družili s prijatelji in se še bolje spoznali.
- V šoli v naravi je bilo zelo zabavno. Veliko smo se hecali in preživeli veliko časa skupaj.
- Veliko smo se naučili o naravi ter veliko čistili.
- Lepo smo se imeli. Zabavali smo se in veliko novega izvedeli.
- Lahko bi bilo bolje. Tudi tako ni bilo slabo. Najbolj dolgočasno je bilo iskanje ščurkov, ampak smo preživeli.
- Bilo je zanimivo, v sobi je včasih tudi malo smrdelo, ker se nekateri niso znali zadržati.

Učenci 8.b

Najbolj se iz šole v naravi spominjam, ko smo jahali in streljali z lokom. (Tamara Cer)

V spominu mi je najbolj ostalo, da smo se zabavali, čeprav smo se včasih tudi kregali in jokali. (Petra Klinc)

V spominu mi je najbolj ostalo streljanje z lokom, jahanje in improliga. (Natalija Zarnec)

V spominu mi je najbolj ostala zabava, kviz, orientacijski tek in lokostrelstvo, saj je bilo vse zelo zabavno in veliko smo se smejali. (Doroteja Kolarič)

V šoli v naravi je bilo zelo zabavno. Igrali smo kviz, vsako jutro imeli telovadbo, hodili na pohode, raziskovali naravo in se zelo zabavali. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo streljali z lokom. (Verena Lah)

Najbolj mi je bilo všeč streljanje z lokom. Veliko smo se smejali. Vse je bilo popolno. Najbolj pa bom pogrešala učitelje (učitelj Zvone). (Maruša Glinšek)

Najbolj mi je bilo všeč pležuhanje in streljanje z lokom, predvsem pa zabavne ure z učiteljem Zvonetom. (Maja Dajčman)

Ostalo mi je v spominu spanje, pležuhanje in slabe postelje. (Matevž Fras)

V spominu mi je ostalo pležuhanje, sladkarije, pijače, lokostrelstvo in jahanje. (Žan Jančič)

V spominu mi bo ostalo pležuhanje in večerni pogovori. Hrana je bila odlična. (Sven Hojs)

Najbolj so mi ostale v spominu boleče noge, dobra hrana, norije ob treh ponoči. (Matic Dreu)

Najbolj mi je ostalo v spominu pležuhanje, lokostrelstvo in spanje. (Žiga Vračič)

Najbolj mi je ostalo v spominu lokostrelstvo in orientacija. (Aljaž Divjak)

Bili smo v šoli v naravi v domu Škorpion. Najbolj mi je bila všeč hrana in orientacija. Bila je zelo dobra organizacija. (Timotej Šuman)

Najbolj mi bo ostalo v spominu pležuhanje in večerno druženje. (Tim Bunderla)

V spominu mi je najbolj ostalo pležuhanje in lokostrelstvo. Hrana je bila odlična. Veliko smo se zabavali in spoznali veliko novega. (Miha Mihalič)

Bilo je super! V spominu mi bo ostala hrana, zabava, pohodi in neumnosti, ki smo jih počeli. Če bi lahko izbral, kam bi ponovno šel, bi zagotovo izbral to šolo v naravi. (Bor Šebart)

Bilo je kul. Najbolj so mi ostale v spominu bedarije, ki smo jih delali v skupini. (Jani Žizek)

Bilo je zabavno. Najbolj mi bo ostalo v spominu lokostrelstvo ter igre, ki smo jih zvečer igrali. (Nermina Dulič)

V šoli v naravi sem si najbolj zapomnil hrano, ki je bila dobra, lokostrelstvo, jahanje in pležuhanje ter dolgo bivanje v sobi. Seveda pa mi je žal, da sem moral zaradi zdravstvenih težav predčasno oditi. (Benjamin Guzej)

Najbolj mi je ostalo v spominu lokostrelstvo, pležuhanje in hrana. (Denis Šober)

V šoli v naravi smo se imeli v redu. Vse je bilo zanimivo, razen pohodov. (Žiga Dajčman)

Imeli smo se lepo, saj smo lahko gledali tekmo ter jedli sladkarije. (Blaž Stermecki)

Učenci 7. b smo naredili selfie z znanim igralcem in komikom Tadejem Tošem.

IZLET V LONDON

Učenci 8. in 9. razreda OŠ Lenart smo se konec aprila odpravili na 4 dnevni izlet v London. London je glavno mesto države, katere uradno ime se glasi Združeno Kraljestvo Velike Britanije in Severne Irske. Velika Britanija meri 224 755km² in je ena izmed bolj razvitih evropskih držav z nekaj več kot 58 milijoni prebivalcev. Temza, po kateri smo se peljali tudi mi, je ena izmed njihovih največjih rek. Velika Britanija je obmorska država in spada pod Britansko otočje, kamor spadata tudi Irska in otok Man. Najbližja evropska država je Francija, s katero je tudi povezana v Rokavskem prelivu, in sicer s podmorskim tunelom. Kelti, ki so v 6. stoletju pred našim štetjem prišli iz srednje Evrope, so takrat poselili tudi Veliko Britanijo. V prvi polovici 1. stol. so jo naselili Rimljani. V Londonu živi preko 7 milijonov ljudi. Mesto je bilo ustanovljeno pod imenom Londinium in je bilo središče rimske province Britanije. Kasneje pa je postalo glavno mesto Britanskega imperija. Je eno najpomembnejših poslovnih, kulturnih, političnih in izobraževalnih središč na svetu.

V četrtek, 16. aprila, smo se z avtobusom odpravili v Benetke. Tam smo pozno zvečer vstopili na letalo za London. Po nekaj urah smo bili že v hotelu. Vsi smo bili zelo utrujeni, zato smo šli naravnost spat. Naslednji dan smo se po zajtrku odpravili na naš prvi »sprehod« po Londonu. Že takoj smo vstopili na nadzemno železnico in nato še na podzemno. Tako smo se pripeljali do Buckinghamske palače. To je palača, v kateri živi britanska kraljica Eilizabeta II. Nato smo peš odšli do Big Bena, med tem pa smo si ogledovali središče mesta in ljudi v tem mestu. Ker smo bili po tem že zelo lačni, nas je vodička odpeljala do ulice, kjer imajo veliko restavracij in lokalov. Tam smo se razkropili in vsak je šel pojest svoje kosilo. Potem smo se odpravili na Trafalgar Square, ki je središče Londona. Od tam smo šli na podzemno železnico, in sicer vse do Oxford Streeta. Oxford Street je zelo dolga ulica trgovin. Je kot nakupovalni center, samo da je na prostem. Tam smo

dobili 2 prosti uri in tako smo si lahko v miru ogledali večino izbranih trgovin. Nato smo se napotili do muzeja voščenih lutk, ki se imenuje Madame Tussauds. Tam smo videli lutke znanih ljudi. Ko smo končali ogled tega muzeja, smo se napotili na večerjo. Šli smo mimo China town, ki je ulica z veliko kitajskimi trgovinami. Nato smo v restavraciji pojedli kosilo, odšli nazaj v hotel in zelo utrujeni hitro zaspali. Naslednji dan smo se s podzemno železnico odpeljali do Greenwicha. Povzpeli smo se na hrib in prišli do Greenwiškega observatorija, kjer tudi teče ničelni poldnevnik. Razgled od tam na mesto je bil prečudovit. Nato smo se z ladjico peljali po reki Temzi, ki teče skozi London. Z ladjice smo imeli priložnost videti čudovit Tower bridge, najvišjo stolpnico v Evropi, ki se imenuje Črepinja, in veliko drugih zanimivih stavb. Na koncu smo videli tudi London eye. Večina se nas je odločila, da se bomo peljali s tem kolesom. Ko smo se peljali, je bil sončni zahod, tako da je bil pogled na mesto še lepši. Od tam si imel možnost videti vse znamenitosti Londona. Zadnji dan smo po zajtrku začeli pakirati, odnesli smo kovčke v avtobus in se z avtobusom odpravili v Cambridge. Cambridge je univerzitetno mesto, v katerem živi okoli 100.000 ljudi, 30.000 od teh je študentov. Prišli smo tja in si pogledali dva lepa in stara kolidža, nato pa smo se lahko razkropili in šli po svoje. Ura je kar hitro minila in spet smo bili že skupaj v skupini, pripravljeni na odhod domov.

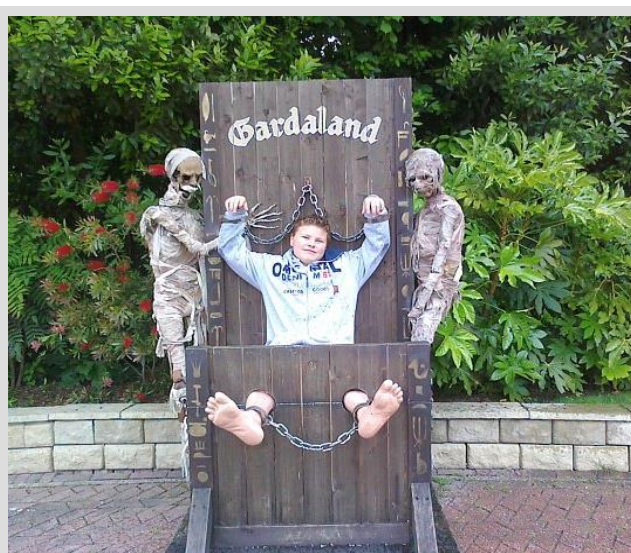
Julija Lebar, Živa Mlakar, 9.a

GARDALAND

Na začetku šolskega leta učenci podpišemo »pogodbo«, da čez leto ne bomo prižgali cigarete. Letos je bila poleg te »pogodbe« še nagradna igra z izletom v Gardaland. Potekalo je žrebanje, na katerem sem bila izžrebana skupaj z Janom Rozinom in Rokom Šnoflom. Tako smo bili izžrebani trije iz našega razreda, da gremo v Gardaland v soboto, 23. 5. 2015. Tam so nam dali majice s potiskom, na katerih je pisalo »NAJ NE KADIMO V ŽIVLJENJU«. Potovanje v Gardaland se je začelo zelo zgodaj zjutraj, in sicer ob 3.00 na avtobusni postaji v Lenartu. V Gardaland naj bi šli trije in pedagoginja Darka Sukič, a je eden zaspal, zato sva v Gardaland šla samo Jan in jaz. Med potjo smo se še ustavili v Voličini, kjer so nas čakali trije učenci iz Voličine in njihova učiteljica. Skupaj smo se odpravili do Ljubljane. Od tam smo pot nadaljevali z avtobusom do Gardalanda. Med potjo smo se še nekajkrat ustavili, zato smo tja prišli okrog 11.00. Nato smo obiskali park, kjer smo s pedagoginjo Darko Sukič hodili na različne atrakcije. Nekatere so bile bolj vznemirljive kot druge. Najboljša atrakcija mi je bila Raptor. Med vožnjo si imel občutek, kot da boš poletel iz sedeža v vesolje in boš videl sonce od blizu. Vožnja je bila zelo kratka, zato sem bila na koncu malo razočarana, saj sem pričakovala, da bo vsaj enkrat daljša. Najbolj mokri smo bili, ko smo dričali na splavih džungelskih brzic. Ta atrakcija je bila tudi najzabavnejša, saj so zraven nas sedeli Španci, ki so se pogovarjali v svojem jeziku, mi pa v našem, zato se nismo med seboj nič razumeli.

V Gardalandu je bilo dopoldan suho vreme, nato pa nas je presenetil dež. Malo je deževalo, pa spet nehalo, zato je bilo nekaj atrakcij zaprtih in smo odšli na otroške atrakcije, na katerih smo se zelo zabavali. Najboljša otroška atrakcija je bil vrtiljak Peter Pan, na kateri si se usedel v majhne ladje za dve osebi in vrtiljak te je začel vrteti vedno hitreje in hitreje, na koncu pa vedno počasneje, dokler se ni ustavil. Na kosilo smo odšli v restavracijo Aladin bar, v kateri imajo zelo dobro hrano. Gardaland se je zaprl ob 18.00. Ko se je ura bližala zaprtju, smo se odpravili proti izhodu. V Gardalandu je bilo zelo lepo!

Špela Kovačič, 7.b

BILI SMO NA POROKI

Na obvestilu je pisalo: V petek, 22. 5. 2015, bodo ob 5.30 učenci 9. razreda šli na končni izlet. In smo šli, ampak šele ob 5.45, ker brez zamude seveda ni šlo. Ko smo po dobrih dveh urah vožnje prišli do Cerknega, smo po velikih in dolgih ovinkih vsi bili malce slabotni. A svež zrak nam je dobro del. Naš prvi ogled na letošnji ekskurziji je bila bolnica Franja. Ta je bila zelo pomembna v času partizanov, saj so ti tja nosili svoje ranjence. Naravne danosti okrog nje so prečudovite. Vodila nas je prijazna gospa, ki nam je vse lepo razložila. Bolnica je obnovljena, saj je bila pred nekaj leti zaradi poplav porušena. Naš naslednji ogled je bil muzej 1. svetovne vojne v Kobaridu, kjer smo dopolnili svoje dosedanje znanje o 1. svetovni vojni oz. Soški fronti. Bilo je zelo zanimivo. Od tam smo hitro odšli, ker se nam je mudilo na ladjico. Že prihod na ladjo je bil zelo zanimiv, saj je moral fant nujno pod roko na ladjo pospremiti dekle. Na ladjici po reki Soči je bilo zares zabavno. Najprej smo dobili že svoje težko pričakovano kosilo. Po kosilu smo pa šli na drugi del ladje, kjer nas je duhovit kapitan zelo razvedril. Ta del ladje je bil namenjen zaljubljencom in kapitan je priredil poroko dveh učencev. Poročili smo Živo in Denisa. Ampak najprej je bila na vrsti poroka. Zaročenca sta si seveda morala izbrati priče. Živina priča je bila njena dobra prijateljica Julija, Denisova pa njegov prijatelj Sašo. Poroko sta zaročenca morala potrditi z DA, kar sta tudi storila in ta nov zakon je veljal do konca našega izleta. Za tem, ko sta ženin in nevesta izrekla da, je sledil poljub mladoporočencev. Ko smo se vsi smejali in ploskali, sta se morali poljubiti še priči. Nato je sledila poročna koračnica ženina in neveste pa tudi prič med nami gledalci, ob kateri smo vsi veselo ploskali. Ampak žal smo kmalu za tem prispeli na cilj in prijetna dogodivščina se je morala končati. Za zaključek pa je seveda moral ženin nesti nevesto z ladje. Mi, gledalci, pa smo ob izhodu kapitanu dali petke. Nato smo se odpeljali v Soča Fun Park, kjer je bilo zelo pustolovsko. Razdelili smo se v skupine. Najprej smo streljali s fračo, kjer sem bila nekoliko bolj uspešna kot na naslednji napravi, kjer je bilo pomembno dobro ravnotežje. Nato smo se odpravili na poligon, ki je napeljan po celotnem adrenalinskem parku. Tukaj pa moraš biti zelo spreten. Uporabljaš svojo moč, ravnotežje in tudi možgane, saj se moraš vsake ovire pravilno lotiti. Na koncu smo nekateri šli še na spust poguma, ki sicer ni nič groznega, a pogum pa vseeno rabiš. Spustiš se po zelo dolgi žici nad reko Sočo in vidiš še več lepot naše Slovenije. Tisti, ki so se odločili, da ne bodo šli na ta spust, pa so Sočo prečkali z raftom. Od tam smo se odpravili domov, saj je bilo že zelo pozno. Na avtobusu po poti domov se nas je večina odločila za spanje, saj smo bili že zelo utrujeni po 18-urnem, nepozabnem končnem izletu.

Tinkara Kovačič, 9.b

ZAKLJUČNA ESKURZIJA 1. RAZREDOV

Prvi razredi smo bili 9. 6. 2015 na zaključni ekskurziji v Mariboru. Obiskali smo botanični vrt v Hočah, si ogledali zbirko starih predmetov in se udeležili delavnic v muzeju NOB ter se sprehodili po mestnem parku do treh ribnikov. Učenci so zapisali svoje vtise, saj že v 1. razredu pišemo, ker smo spoznali vse velike tiskane črke.

Zjutraj ob osmi uri smo se zbrali na avtobusni postaji. Odpeljali smo se v Hoče. Potem smo odšli v botanični vrt. Opazovali smo rastline. Odpravili smo se v muzej. Opazovali smo stare predmete. Videli smo pletene košare in star mlinček. Odšli smo na sladoled. Odpravili smo se k trem ribnikom. Všeč mi je bilo, da smo delali svečnike.

Manca Lihtenvalner, 1. c

Zjutraj smo se zbrali na avtobusni postaji. Odpeljali smo se v Hoče do botaničnega vrta. Videli smo različne rože. Potem smo se odpeljali v muzej. Tam smo izdelovali stare svečnike. Na koncu smo si lahko kupili spominke. In potem smo šli do sladoledarja.

Jurij Horvat, 1. c

Ob 8. uri smo se zbrali na avtobusni postaji. Odpeljali smo se v Hoče. Prišli smo v botanični vrt. Pogledali smo si rastline. Odpravili smo se v muzej. Pogledali smo si stare stvari.

Nika Vezovnik, 1. c

Šli smo v botanični vrt. Tam je bilo zelo zabavno. Opazovali smo različne rastline. Naučili smo se saditi. Odpeljali smo se v muzej. Tam smo videli stare predmete. Izdelovali smo svečnike. Kupili smo spominke. Šli smo na sladoled. Na izletu mi je bilo zelo všeč.

Eva Kaučič, 1. c

Zjutraj smo se odpeljali z avtobusom v Hoče v botanični vrt. Tam smo videli rože. Potem smo se odpeljali v Maribor. Tam smo si ogledali muzej NOB. Bilo je super.

Anže Golob, 1. c

Z avtobusom smo se odpeljali do botaničnega vrta. V ribniku smo videli žabe in lokvanje. Naučili smo se posaditi zelje. Šli smo do muzeja. Naredili smo svečnike. Šli smo na sladoled.

Živa Strmčnik Muhič, 1. c

Odpeljali smo se v Hoče v botanični vrt. Videli smo različne rože. Obiskali smo muzej. Tam smo si naredili svečnike. Po delavnicah smo pomalicali. Kupili smo sladoled. Odšli smo k trem ribnikom. Opazovali smo živali. Bilo mi je všeč.

Gašper Marđetko, 1. c

OBISK BABIC IN DEDKOV V 1. RAZREDU

Zelo dolgo smo jo čakali in le pričakali – pomlad. Vstopila je v naš razred z nasmehom, s petjem pomladnih pesmic, odeta v žive barve ter z opazovanjem prebujanja narave med sprehodi. Sonce ima čudežno moč, saj nas naredi vesele in nas prebudi.

Tudi dedek našega Gašperja je pred 52 leti sedel v isti učilnici.

Prav v tem času smo v razred povabili nam drage babice in dedke. Najprej smo jih lepo pozdravili in jim za dobrodošlico zapeli pesmice. Razkazali smo jim naš razred in opisali, kaj se učimo. Nato smo jih povabili, da tudi sami pripovedujejo, kakšno je bilo življenje, ko so še sami hodili v šolo. Tako so nas dedki in babice popeljali v čas, ko so kot učenci v šolo hodili peš zelo daleč, včasih tudi bos, ko so bile igrače narejene doma in so bile prava redkost. Čas, ko so imeli en par čevljev in so morali nanje zelo paziti. Čas, ko še ni bilo televizorjev in so fotografije bile črno-bele. Z velikim zanimanjem smo poslušali njihove zgodbe. Ob nekaterih smo bili začudeni, pri drugih smo se nasmejali. Vsekakor pa nam je bilo ves čas zelo lepo. V zahvalo smo šli dan prej v bližnji gozd nabrat zvončke. Naredili smo šopke in jim jih podarili. Tako je začetek pomladi dobil lepši sijaj.

Učiteljice 1. razreda

Nabiranje zvončkov in noric za babice in dedke.

DOTIKI KULTURE

V šolskem letu 2014/2015 se je učiteljski tim za kulturni praznik odločil izvesti več dejavnosti. Tema letošnjega kulturnega dne se je glasila DOTIKI KULTURE. Namen je bil učencem približati pojem kulture, jih seznaniti z različnimi segmenti pojma kulture, uporabiti pojem kulture v različnih življenjskih situacijah, s krajšo radijsko uro učence spomniti na srčno kulturo, ki bi jo morali upoštevati in »živeti« vsak dan, obuditi spomin na Franceta Prešerna, približati pomen kulture z nagradnim natečajem – Prešernov nagradenec – in nazadnje realizirati razstavo literarnih in likovnih izdelkov na temo DOTIKI KULTURE.

Kultura je del naših življenjskih poti. Pomembno je, da ji posvečamo pozornost, jo negujemo, prepoznavamo v vsakodnevni aktivnostih. Verjamem, da smo z različnimi aktivnostmi učencem naše šole uspešno približali kulturni praznik in predvsem pomen kulture v vsakodnevni življenju.

Učenci, ki so prejeli PREŠERNOVO NAGRADO za likovna ali literarna dela: Danaja Lorenčič, 9.a; Hana Vauda-Lorenčič, 7.b; Zala Koler, 7.b; Zala Šalamun, 7.b; Martin Zadravec, 6.b; Hana Šalamun, 4.a; Alja Družovec, 4.a; Neža Golob, 4.a; Inja Majcenovič, 5.a.

Nadja Ferk Rodeš

PRIREDITEV OB DNEVU ŽENA IN MATERINSKEM DNEVU

PRIREDITEV ZA MAME NA ODDELKIH ONIS IN PPVI

24. 3. 2015 smo tako kot vsako leto pripravili prireditev ob materinskem dnevu. Zbrali smo se v telovadnici in pripravili kratek kulturni program, v katerem so sodelovali vsi učenci ONIS in PPVI. Predstavili smo se z igro, s plesom, petjem in z recitacijami. Misli o mami, ki je ena sama, šopek rožic za mamo s pesmijo in plesi ob izbranih melodijah so mamam povedali, kako radi jih imamo in marsikatero mamino oko se je rahlo orosilo. Prireditev smo zaključili s pogostitvijo s kavico in pecivom, ki smo ga tudi sami spekli. Skupaj smo preživeli lep pomladanski dan.

Učenci in učitelji ONIS in PPVI

NATEČAJ EVROPA V ŠOLI

Natečaj Evropa v šoli je v šolskem letu 2014/2015 potekal pod naslovom **Sodelujem, svet oblikujem**. Leto 2015 je razglašeno za Evropsko leto za razvoj z geslom: »Naš svet, naše dostojanstvo, naša prihodnost«. Evropsko leto za razvoj mora biti proces, v katerem bomo vsi udeleženci razpravljali in skupaj razvijali nov način razmišljanja in iskali nove prakse. Doseči moramo soglasje o tem, kaj svetovna pravičnost pomeni za nas, državljane Evrope, in kaj za vse druge prebivalce planeta. Živimo namreč v povezanem, medsebojno odvisnem svetu in vsaka odločitev na enem koncu sveta lahko vpliva na življenje ljudi, na živalstvo in rastlinstvo na drugem koncu. Zato je odgovornost za usodo našega planeta v naših rokah.

Učenci so na dano temo ustvarjali na literarnem in na likovnem področju, ustvarili pa so tudi kratek posnetek. Učenci, ki so za svoje izdelke dobili priznanje na regijskem nivoju: Sašo Strelec, 9. b, Vid Peršak, 8. b, Ana Breznik, 5. a, Jan Bauman, 4. b, Matija Šamperl, 4. b, Neja Dreu, 6. b, Zarja Mlakar, 6. b, Eva Petrovič, 7. b, in Nina Čeh, 3.b. Za nagrado so se lahko udeležili zaključne prireditve natečaja Evropa v šoli v Ljubljani. Njihova dela so predstavljena tudi v tej številki časopisa.

Simona Peserl Vezovnik, koordinatorica natečaja

AKCIJA ZBIRANJA ODPADNEGA PAPIRJA

V aprilu je potekala akcija zbiranja odpadnega papirja. Akcija je bila zelo uspešna, saj smo zbrali kar 16000 kg odpadnega papirja. Veseli nas, da so se prav vsi razredi odzvali in zbirali papir. Zahvaljujemo se vsem, ki so pripomogli k uspešnosti akcije. Vabimo pa vas, da že sedaj shranjujete papir za naslednjo akcijo, ki bo v jesenskih mesecih.

RAZRED	KG	RAZRED	KG
1.a	714	6.a	933
1.b	816	6.b	766
1.c	1021	7.a	462
2.a	448	7.b	239
2.b	787	8.a	524
3.a	911	8.b	1435
3.b	639	9.a	911
4.a	1210	9.b	854
4.b	1215	ONIS / PPVI	15
5.a	712	6.č	207
5.b	748		

EKO tim OŠ Lenart

OBISK DRUŠTVA VELES NA NAŠI ŠOLI

S čim se ukvarja vaše društvo in kako je dobilo ime (VELES)?

Naše društvo deluje že 11. leto, ime pa je izbral kolektiv društva. Veles je bil hindujski zaščitnik in bog živali. Naše društvo se ukvarja z reševanjem živali, in sicer pomagamo izgubljenim živalim, zbiramo hrano, pomagamo socialno ogroženim družinam, ki nimajo zase kaj šele za živali in jim priskrbimo hrano. S terapevtskim kužkom Benom pa hodimo po domovih za ostarele, po centrih za invalide, imamo predavanja v šolah in srečanja v vrtcih.

Kdo so vaši člani in kje delujete?

Naše društvo ima okrog 137 članov, aktivnih pa je nekje 15 članov.

Kako dolgo je že kužek Beni z vami?

Kužka Benija smo dobili, ko je bil še mladič. Ko je bil star 5 mesecev, sem začel z njim delati aktivno in ga šolati, saj šolam tudi druge pse.

Kdo ponavadi kliče, ko gre za mučenje živali?

Največkrat kličejo sprehajalci, ki so slučajno videli krute primere mučenja živali, in sosedge, pa tudi turisti.

Kaj nam lahko poveste o mučenju živali?

Mučenje lahko razdelimo v tri razrede: HUDO MUČENJE, SREDNJE MUČENJE in LAŽJE MUČENJE. Hudo mučenje je, ko so kužki na prekratkih verigah - metrskih verigah, brez hrane, brez vode, so zaprti v boksih, da so od jutra do večera sami v blokih tudi brez hrane in vode. Potem so pa lažja ter srednja mučenja, ko imajo samo prekratke verige ali premajhne bokse, da dobivajo obroke, vendar ne redne.

Kakšne so kazni za mučenje živali?

Pri nas so relativno nizke kazni, v Sloveniji je le en primer zaporne kazni, in sicer je bila to kazen eno leto zapor. Kazni so med 600 in 1200 evrov, pa naj bo to za lažjo ali težjo kršitev. V drugih državah imajo zelo velike kazni ter tudi zaporne kazni so velike.

Ali kakšne hujše primere prijavite tudi policiji?

Ne, policija z živalmi nima nobenih opravkov. Kot društvo lahko ukrepamo mi, če pa ne moremo preprečiti nekega mučenja, pokličemo inšpektorat VURS, nato z njihovo pomočjo dobimo tudi nalog in odvzamemo žival.

Kako kuža Beni pomaga vašemu društvu?

Našemu društvu je največja pomoč prav Beni. Po mestu hodi s košaro ter zbira prostovoljne prispevke za delovanje društva, ker naše društvo na mesec povprečno porabi 300 evrov samo za gorivo. Naše društvo pokriva 15 občin in so stroški dokaj veliki. Beni pa veliko pripomore tudi k medijski prepoznavnosti društva sploh.

Se ljudje zavedajo, kako kruti so poskusi na živalih?

24. april je svetovni dan laboratorijskih živali, takrat imamo stojnice po mestih in osveščamo otroke ter vse mimoidoče glede poskusov na živalih.

Kako vi gledate na te stvari?

Tega ne odobravam in ne želim, da bi se to še naprej dogajalo. Kot društvo naredimo največ, kar je v naši moči, da bi se to preprečilo, a veliko ne moremo doseči.

Kako lahko vseeno pomagata živalim na terenu?

Največ pomagamo s hrano, v povprečju na mesec razdelimo tudi do ene tone hrane, največ socialno ogroženim družinam za njihove hišne ljubljence. Priskrbimo lahko tudi ute za kučke, verige, če so živali na prekratkih verigah. Preverjamo prijave, ki jih dobimo, in tako preprečujemo mučenje živali.

Kako bi lahko pomagali zavrženim oz. potepuškim živalim?

Zavrženim živalim pomagamo tako, da jih vzamemo v začasno oskrbo ter jim poskušamo najti nove lastnike - preko interneta, naše spletne strani in drugih objav.

Bi nam za konec lahko zaupali kakšno zgodbo s terena?

Teh zgodb je veliko. Zanimiva je zgodba kučka Lakija, ki smo ga rešili pred devetimi leti. Kuža je bil v kamnolomu, kjer je padel petdeset metrov globoko. Sedem dni je bil tam brez vode in hrane. Dobili smo klic, takoj smo šli po njega, se spustili z vrvmi ter ga rešili. Kuža Laki je še sedaj v našem društvu.

Anja Ketiš Radič, Inja Majcenovič, 5.a

INTERVJU Z MAJDO KOREN**Ali vam je bilo na naši šoli všeč?**

Seveda mi je bilo všeč, a sem med vami preživela premalo časa, da bi vas dobro spoznala.

Kaj vas je navdušilo, da ste začeli pisati knjige?

Ko sem bila še mlada, mi je bil včasih dolgčas, zato sem začela pisati zgodbe v beležke.

Katera izmed vaših knjig vam je najbolj všeč?

Vedno mi je najbolj všeč tista knjiga, ki še ni objavljena v javnosti.

Koliko časa približno porabite za pisanje ene knjige?

Ena knjiga za najstnike je nastajala približno 14 dni, za slikanico **Skuhaj mi pravljico** pa sem potrebovala pol leta.

Ali imate kakšnega vzornika?

Nimam vzornika, a so me navdušili nekateri ljudje, kot sta Roald Dahl in Miki Muster.

Kakšne spomine imate na otroštvo?

Na otroštvo imam zelo lepe spomine. S prijatelji smo radi igrali nogomet.

Ali ste v šoli imeli dobre ocene?

V šoli sem do 4. razreda imela same petice. Nato sem zaradi ljubezni pozabila na preizkuse znanj in s tem pridobila slabše ocene.

Vaša največja lumparija je bila ...

Ko sem bila v 3. r., sem se popoldne odpravila na šahovski krožek. Ker ni bilo nikogar, sem se začela dolgočasiti. Naredila sem sneženo kepo in jo vrgla v okno avta. Voznik avtomobila me je opazil, začela sem teči. Ko sem prišla domov, sem mislila, da mi starejši brat ne bo pomagal, zato sem se zaklenila v kopalnico. Ko je prišel voznik avtomobila in pozvonil na vrata, je vprašal, kje je »mulc«. Brat pa je odgovoril, da tukaj ni nobenega »mulca«.

Imate kakšno sporočilo za nas?

Mojo sporočilo za vas je, da čim več berite knjige in da z branjem ne odnehate.

Lara Žnuderl, Timoteja Kramberger, Tine Jemenšek, Kiara Katan, 5.b

BRALNA ZNAČKA (BZ) V ŠOLSKEM LETU 2014/2015

Najštevilčnejša interesna dejavnost se je zaključila, zato je prav, da preletimo vse, kar se je v tem šolskem letu dogajalo s slovensko BZ. Začelo se je 17. septembra, na dan zlatih knjig. Naš že 8. bralni maraton je uspel. Učenci so prihajali v šolsko knjižnico, brali odlomke iz svojih najljubših knjig in prisluhnili prijateljem, sošolcem, učiteljicam. Vsi so za spomin prejeli knjižno kazalko, 11 srečnežev pa knjigo.

Šestošolci med bralnim maratonom.

Potem so učenci nadaljevali z branjem in pripovedovanjem. BZ vedno uradno zaključujemo v aprilu, neuradno pa v želji, da jo osvoji čim več otrok, podaljšujemo pripovedovanje v maj, celo v junij. Pozna se spodbuda razrednikov, učiteljic materinščine in staršev; vsi se vedno bolj zavedamo pomena branja. Letos imamo rekordno število **zlatih bralcev**, to je učencev, ki so BZ opravili vsa leta šolanja. Največjo zaslugo za to ima ga. Simona Peserl Vezovnik. Pred štirimi leti se je s takratnimi šestošolci odločila, da bodo v »njenem« razredu vsi osvojili BZ. Samo ona ve, koliko je morala v teh letih vložiti, da smo lahko danes ponosni na bralce v 9. razredu. Za spomin jim Društvo Bralna značka Slovenije podarja knjigo **Otroci sveta**. Knjiga je nastala v soavtorstvu Janje Vidmar in Benke Pulko in je nekaj posebnega. Naj ne obleži na polici, da se bo lahko udejanilo, kar je zapisala v spremni besedi Darja Groznik, predsednica ZPMS: »Če beremo, bomo razumeli, in če bomo razumeli, nam ne bo vseeno.«

Zato, dragi bralci, berimo!

25. maja nas je za zaključek BZ obiskala pisateljica Majda Koren in takrat je nastala fotografija z zlatimi bralci in go. Peserl Vezovnik. Žal, nekateri zlati bralci manjkajo.

Karolina Divjak, koordinatorica BZ

PROGRAM JUMICAR

Program Jumicar je potekal 4. maja 2015 na igrišču ob OŠ Lenart. Začel se je s predavanjem o tem, kako se vesti v prometnem okolju kot pešec ali kolesar. Učenci so aktivno sodelovali pri pogovoru in bolj ali manj uspešno odgovorili na vprašanja o ustreznem vedenju v prometu. Zapomnili so si, da je njihova glavna naloga v prometu ostati živ in da bodo to dosegli z mirnim in preudarnim vedenjem (mirna hoja in opazovanje). Tako vedenje jim bo omogočilo prepoznati nevarne situacije v prometu in se izogniti nesreči. V nadaljevanju programa so se preizkusili v vožnji z bencinskimi avtomobilčki po prometnem poligonu. Vožnja jim je omogočila spoznati, kako jih na cesti vidi voznik avtomobila, kako težko je pravočasno ustaviti, kako pomemben je varnostni pas. Sami so lahko ugotovili, da se voznik kljub previdnosti včasih ne more pravočasno odzvati, če se zgodi kaj nepredvidenega. Prevzeli so vlogo voznika in promet na poligonu doživeli z voznikovimi očmi. Program omogoča učenje brez neposredne nevarnosti, za otroke je poučen in zabaven. Ker ima program Jumicar - prometna vzgoja preko igre - namen in učinek, si želimo, da bi ga na naši šoli nadaljevali tudi v prihodnje.

Rebeka Peršak, Mia Peserl

POZOR, SVEŽI VOZNIKI!

Tudi letos smo petošolci za opravljanje kolesarskega izpita izbrali lep sončen dan, 19. maj. Zbrali smo se zjutraj na parkirišču pred gasilskim domom. Učenci so oblekli oštevilčene varnostne jopiče. V spremstvu policista smo obhodili Cmureško cesto. Policist je učencem na izpitni progi razložil in pokazal pravilno ravnanje v križiščih. Nato smo se trije nadzorni učitelji, policist in oba redarja razporedili ob križiščih, kjer smo lahko opazovali vožnjo učencev. Najprej so se učenci otesli treme s poskusno vožnjo v skupinah po tri z učiteljem spremljevalcem. Po vožnji smo se zbrali na parkirišču in opravili analizo vključevanja v promet ter opozorili na napake. Sledila je izpitna vožnja, po kateri smo se spet vsi zbrali ter kolesarje obvestili o uspešno opravljenem praktičnem delu izpita. Tisti, ki jim ni uspelo pokazati dovolj spretnosti in znanja pri vožnji, bodo imeli možnost ponovno opravljati izpit naslednje šolsko leto. Učitelji in spremljevalci smo učencem čestitali za uspešno opravljen kolesarski izpit. Vsem smo tudi priporočali, naj se vsaj na začetku v cestni promet vključujejo v spremstvu odraslih oseb. Dan smo zaključili ob lepem vremenu in prijetnem vzdušju.

Rebeka Peršak, Mia Peserl

OTROŠKA VARNOSTNA OLIMPIJADA

7. 5. 2015 smo se četrtošolci OŠ Lenart ob 7.45 odpeljali v Cerkvenjak, kjer je potekala Prometna varnostna olimpijada. Olimpijade se je udeležilo 18 ekip iz različnih osnovnih šol. Pomerile so se v štirih različnih igrah: človek ne jezi se, kolesarjenje, sestavljanje kock in ciljanje vode v luknjo. Najzabavnejša je bila zadnja, ko so kot gasilci morali vodo načrpati v rezervoar, nato pa s curkom vode iz cevi ciljati v luknjo. Pri prvi igri smo se odlično odrezali, pri drugi prav tako, pri tretji pa nam delo nikakor ni šlo od rok. Pa nič zato, saj smo bili pri zadnji ponovno zelo uspešni. Z nestrpnostjo smo čakali na končno razglasitev števila prejetih točk. Najlepši del dneva je bil, ko so razglasili, da je ekipa OŠ Lenart PRVA! V Lenart smo se vrnili ob 13.30, vsi veseli in srečni.

Petra Zdravec, 4.a

Tudi letos, že šesto leto zapored, smo se učenci 4. razreda OŠ Lenart udeležili Otroške varnostne olimpijade. Svoje znanje o nevarnosti, kako ravnati samozaščitno in kako je potrebno ukrepati v najrazličnejših nevarnih situacijah ali nesrečah, znanje o varnosti in zaščiti smo dokazali na predtekmovanju, in sicer 7. 5. 2015 v Cerkvenjaku, kjer smo med 17. ekipami prepričljivo zmagali in se uvrstili v finale. Med 200 ekipami se je v finale uvrstilo 20 najboljših ekip. Finalno tekmovanje je potekalo 4. 6. 2015 v dvorani Tabor v Mariboru, kjer smo dosegli 13. mesto. Učenci niso pokazali samo veliko znanja o varnosti in zaščiti, temveč tudi spretnost in timsko delo. Ekipo je sestavljalo 12 učencev 4. a in 4. b razreda, in sicer: Tia Čeh, Maruša Žibek, Hana Šalamun, Tinkara Krajnc, Matej Fridl, Enej Colnarič, David Gergič Štravs, Jan Bauman, Filip Vinter, Jakob Sedonja, Vid Zarič in Peter Senekovič.

Manica Žgajner, mentorica OVO

2. TRADICIONALNA TEKMA V ODBOJKI MED UČITELJI IN DEVETOŠOLCI

Med letošnjimi devetošolci je bilo veliko dobrih odbojkarjev, tako da so si priborili zmago na tekmi z učitelji. Žal pa niso uspeli premagati ekipe učiteljev v nogometu. Tako je skupen izid 1:1.

ZAPOJMO, ZAIGRAJMO, ZAPLEŠIMO

Tudi letos smo se udeležili državne revije Zapojmo, zaigrajmo, zaplešimo, ki je bila 17. 4. 2015 v Novem mestu. Vse leto smo pridno obiskovali pevske vaje pri učiteljici Marini Zimič in se naučili veliko pesmi. Na reviji smo se predstavili z dvema pesmima, in sicer Kekčeva pesem in Vem, da danes bo srečen dan. Zelo smo uživali in poželi velik aplavz. Po prireditvi smo se odpravili na kosilo in zabavo, na kateri je kot gostja nastopila Nuša Derenda. Vsi smo se zelo zabavali in se polni lepih vtisov in novih doživetij vrnili domov.

Učenci ONIS

REZULTATI TEKMOVANJA V KONSTRUIRANJU IZ LEGO KOCK

Regijskega tekmovanja v konstruiranju se je 10. 4. 2015 na OŠ Velika Nedelja udeležil naš učenec **Jurij Petek** iz 3. b, ki je na tekmovanju dosegel 1. mesto. Kot regijski zmagovalec se je uvrstil na državno tekmovanje, kjer je 16. 5. 2015 v Ljubljani zasedel 6. mesto in si tako prislužil **srebrno priznanje**. Čestitke!

Bernard Petek, mentor

UČENCI ONIS-A USPEŠNI TUDI NA ŠPORTNIH TEKMOVANJIH

Učenke in učenci oddelkov ONIS-a so se letos udeležili tekmovanj v malem nogometu in v atletiki. Na Ptuj so v športni dvorani Mladika pokazali veščine nogometa. Premagali so ekipe Ptuja in Slovenske Bistrice, z Ormožem igrali neodločeno, edini poraz pa zabeležili proti ekipi iz Maribora, kar je zadostovalo za prvo mesto. Strelca za OŠ Lenart sta bila Ivo Jan Šturm (3) in Žiga Ješovnik (2). Končni vrstni red: 1. OŠ Lenart, 2. OŠ Dr. Ljudevita Pivka Ptuj, 3. OŠ Gustava Šiliha Maribor, 4. OŠ Stanka Vraza Ormož, 5. OŠ Minke Namestnik Sonje.

Prav tako so bili uspešni tudi na področnih športnih igrah, kjer so nekateri učenci prejeli tudi medalje, drugi spet pa so se borili po svojih najboljših močeh. Kar 12 tekmovalcev je potovalo v Slovenj Gradec. V teku na 300 metrov je Ivo Jan Šturm osvojil drugo mesto, Sara Lukavečki pa v teku na 1000 metrov tretje. Prav tako tretje mesto je osvojila mešana štafeta 4 x 100 metrov. Štafeto so sestavljali: Sara Lukavečki, Monika Žvajker, Žiga Perčič in Ivo Jan Šturm.

FOLKLORNA DEJAVNOST

V šolskem letu 2014-15 je folklorni krožek obiskovalo 36 učencev od 1. do 4. razreda. Učenci so bili razdeljeni v dve skupini. Prva skupina od 1. do 2. razreda in druga skupina od 3. do 4. razreda. Folkloro smo imeli enkrat tedensko – prva skupina na spodnji šoli v učilnici, druga skupina na zgornji šoli v majhni telovadnici. Naučili smo se nove ples, peli ljudske pesmi, se igrali otroške igre in izštevanka. Pripravili smo 3 splete za nastope z naslovi: Novoletna kolednica (3. in 4. razred), Medved še spi (1. - 4. razred) in Mi se imamo radi (1. - 4. razred). S spleti smo nastopili na šolski božično - novoletni prireditvi v Domu kulture Lenart - Novoletna kolednica (3. in 4. razred), na reviji folklornih skupin v Jurovskem Dolu - Medved še spi (1. - 4. razred), na zaključku Panonske kolesarske dirke v Bad Radkersburgu v sosednji Avstriji - Mi se imamo radi (1. - 4. razred) in šolski zaključni prireditvi v šolski telovadnici - Mi se imamo radi (1. - 4. razred).

Učenci radi obiskujejo folkloro, kjer plešejo, se igrajo, pojejo in spoznavajo ljudsko izročilo svojih babic in dedkov. Zelo radi nastopajo in se pokažejo svojim sošolcem, prijateljem, staršem, pa tudi širši publiki.

Kristina Petovar in Vesna Rošker

TEKMOVANJE IZ ZNANJA ZGODOVINE 2015

Učenec 8. razreda naše šole, **Timotej Šuman**, se je 14. marca 2015 z zgodovinskega tekmovanja iz Ljubljane vrnil s krasnim rezultatom - z osvojenim **zlatim državnim priznanjem iz znanja zgodovine**. Letošnja tema tekmovanja je bila: »2000 let Emone - Rimljani na Slovenskem«. Uspeh so dopolnili še **Julija Lebar**, **Tinkara Kovačič** in **Črt Lorenčič**, ki so 3. 2. 2015 v Sladkem Vrhu osvojili **srebrna priznanja**. Bronasto priznanje sta na šolskem tekmovanju dosegli Danaja Lorenčič in Petra Klinc. Iskrene čestitke vsem dobitnikom priznanj.

Bernard Petek

CANKARJEVO TEKMOVANJE

Potovanje v svet domišljije in raziskovanje notranjih svetov sta še zmeraj privlačna. To so letos dokazali naši učenci, saj se je tekmovanja za Cankarjevo priznanje udeležilo kar 67 mladih bralcev (4. razred – 12 učencev, 5. razred – 13 učencev, 6. razred – 13 učencev, 7. razred - 13 učencev, 8. razred – 10 učencev, 9. razred – 6 učencev).

Bronasta priznanja so prejeli naslednji učenci:

4. razred: David Gergič Štravs, Hana Šalamun, Filip Vinter, Luka Kranjc, Žanet Kurnik, Petra Zadravec,

5. razred: Ana Breznik, Elisa Potrč, Nika Vauda Lorenčič, Inja Majcenovič, Kiara Katan, Kaja Rajter, Jurij Šuman, Lana Žižek,

6. razred: Hana Vinter, Lara Štraus, Neža Ožinger, Gala Župec, Neja Bračič, Maja Muršec,

7. razred: Ajda Weingerl, Zala Breznik, Zala Šalamun, Špela Kovačič, Jana Zorko,

8. razred: Ana Breznik, Timotej Šuman, Verena Lah, Petra Klinc,

9. razred: Julija Lebar, Danaja Lorenčič.

Regijsko tekmovanje je potekalo na OŠ Sladki Vrh. Udeležijo se ga lahko le učenci 8. in 9. razreda. Udeležili so se ga Timotej Šuman, Ana Breznik in Julija Lebar. Julija Lebar je dosegla srebrno Cankarjevo tekmovanje. Vsem iskreno čestitamo! Še posebej pa **Juliji Lebar** za prejeto **srebrno Cankarjevo priznanje**. Posebna zahvala pa tudi našim mentorjem, ki so učence spodbujali in pripravljali na tekmovanje.

Leonida Rokavec, vodja šolskega tekmovanja iz slovenščine za Cankarjevo priznanje

TEKMOVANJE IZ ZNANJA KEMIJE ZA PREGLOVO PRIZNANJE 2015

Šolsko tekmovanje iz znanja kemije je letos potekalo v ponedeljek, 19. januarja. Nadobudni kemiki so se zbrali v kemijski učilnici ter reševali za nekatere bolj, za druge pa manj zapletene naloge. Bronasto Preglovo priznanje so osvojili: Tinkara Kovačič, 9.b, Jan Lipič, 9.b, Črt Lorenčič, 9.b, Lara Dreu, 9.b, Žiga Sirk, 8.b, Pera Klinc, 8.a, Timotej Šuman, 8.a, Maruša Glinšek, 8.a, Alen Zorko, 8.b in Vid Peršak, 8.b.

V soboto, 7. marca 2015, pa je na OŠ Draga Kobala v Mariboru potekalo še državno tekmovanje, kjer je **Tinkara Kovačič** iz **9.b** razreda dosegla **srebrno Preglovo priznanje**.

Janja Kojc

TEKMOVANJE V ZNANJU O SLADKORNI BOLEZNI

Iz leta v leto se povečuje število obolelih za sladkorno boleznijo. Le-ta je velikokrat posledica nezdravega življenjskega sloga, ki ga predstavljajo zlasti nezdrava prehrana, premalo gibanja in veliko stresa. Osnovnošolci in srednješolci se lahko seznanijo ter dodobra poučijo o nevarnostih sladkorne bolezni oz. diabetesa, če se udeležijo priprav in tekmovanja v znanju o sladkorni bolezni. To je tudi eden od učinkovitih načinov seznaitve, kako se z zdravim načinom življenja obvarovati pred to tiho in zahrbtno boleznijo. Letos se je tekmovanja v znanju o sladkorni bolezni udeležilo 38 učenk in učencev iz 8. in 9. razredov. 23 učencev je pokazalo tako dobro znanje, da prejmejo bronasta priznanja. Državnega tekmovanja v Velenju pa so se udeležili trije najboljši: Ana Breznik, 8.b, **Julija Lebar, 9.a**, ki je dosegla še **srebrno priznanje**, ter **Alen Zorko, 8.b**, ki je s svojim znanjem o sladkorni bolezni osvojil **zlato priznanje**.

Janja Kojc

TEKMOVANJE IZ ZNANJA NEMŠKEGA JEZIKA

Za uspehe na šolskem tekmovanju iz znanja nemškega jezika prejmejo bronasto priznanje: Urban Tušek, 9.a, Blaž Točaj, 9.a, in Alen Petelin, 9.a.

Za državno tekmovanje so učenci morali prebrati knjigo Juma Kliebenstein: Der Tag, an dem ich cool wurde v originalu. **Srebrno priznanje** sta prejela **Urban Tušek** in **Blaž Točaj**.

Marjetka Malek Toplak

NEMŠKA BRALNA ZNAČKA – EPI LESEPREIS

42 učenk in učencev prejme srebrno priznanje. Zlato priznanje pa prejmejo: Blaž Točaj, 9.a, Alen Petelin, 9.a, Urban Tušek, 9.a, Verena Lah, 8.a, Ana Breznik, 8.b, Zala Breznik, 7.a, Benjamin Hedl, 7.a, Jan Kostanjšek, 7. a, Jan Rozin, 7.b (vse točke), Hana Vauda Lorenčič, 7.b, Hasan Jefkaj, 7.b.

Marjetka Malek Toplak

INTERNETNO BRALNO TEKMOVANJE - BÜCHERWURM

Priznanje za uspešnost prejmejo (doseženih 17-20/20 točk): Blaž Točaj, Urban Tušek, Alen Petelin, Žiga Pukšič, Katja Cer, Taja Frešer (vsi 9. a), Črt Lorenčič, Lara Žižek, Denis Lipnik, Lara Dreu, Tinkara Kovačič, Sašo Strelec (vsi 9.b), Aljaž Divjak, Matic Dreu, Doroteja Kolarič, Verena Lah, Timotej Šuman, Tamara Cer (vsi 8.a), Jan Sernec, Žiga Sirk, Nik Voglar, Mitja Knuplež, Alen Zorko (vsi 8.b).

Marjetka Malek Toplak

ANGLEŠKA BRALNA ZNAČKA – EPI READING BADGE

Zlato priznanje prejmejo:

Bor Šebart (8.a), Ajda Weingerl, Jan Kostanjšek, Tilen Štuhec, Zala Breznik, Zarja Mori, Martin Tirš, Enej Boštjan Peklar, Miha Krajnc, Mark Kaiser, Peter Rojs, Jana Zorko, Tjaša Rojko (vsi 7. a), Špela Kovačič, Hana Vauda Lorenčič, Zala Koler, Zala Šalamun, Matija Zavasnik (vsi 7.b).

Marjetka Malek Toplak

Leon Donko, Tjaša Kokol, Luka Kranjc, Matevž Markoli, Vid Roškarič, Hana Šalamun, Petra Zadravec (vsi 4.a), Maša Harl, Timon Kerec, Maja Muršec, Luka Šket, Martin Zadravec, Tim Zemljina, Matjaž Župec (vsi 6.b).

Maja Trafela Lubej

Nina Šterbal, Jakob Sedonja, David Gergič Štravs, Peter Senekovič (vsi 4.b), Kiara Katan, Lara Žnuderl, Sergej Fekonja, Luka Katan, Urška Glinšek, Tine Jemenšek (vsi 5.b), Ana Breznik, Jurij Šuman, Elisa Potrč, Anja Ketiš Radič, Inja Majcenovič (vsi 5.a), Jakob Komperšak, Gala Župec, Laura Župec, Ana Marija Šavli, Lara Štraus, Lea Kramberger, Neja Bračič (vsi 6.a), Žiga Vračič, Timotej Šuman, Maja Dajčman, Petra Klinc, Verena Lah, Aljaž Divjak (vsi 8.a), Žiga Sirk, Ana Breznik, Vid Peršak (vsi 8.b) in Lara Dreu (9.b)

Simona Peserl Vezovnik

TEKMOVANJE ZA VEGOVO PRIZNANJE (KENGURU)

Šolsko tekmovanje smo izvedli 19. 3. 2015 v organizaciji DMFA. Učenci so tekmovali v vseh razredih in oddelkih na predmetni in razredni stopnji. Tekmovanje je potekalo brez težav, čeprav je bila udeležba manjša kot v prejšnjih letih. V 1. razredu je bilo osvojenih 26 priznanj Kenguru, v 2. r. 15 priznanj, v 3. r. 14 priznanj, v 4. r. 9 priznanj, v 5. r. 11 priznanj, v 6. r. 7 priznanj, v 7. razredu so učenci osvojili 10 bronastih Vegovih priznanj, v 8. razredu 7 bronastih priznanj in v 9. razredu 5 bronastih Vegovih priznanj.

Področno tekmovanje je bilo 1. 4. 2015, na OŠ Cerkvenjak. Tekmovali so učenci, ki so dosegli dobre rezultate na šolskih tekmovanjih v 7., 8. in 9. razredu in so dosegli kriterije za uvrstitev na področno tekmovanje. Udeležilo se ga je 13 učencev od 7. do 9. razreda.

Srebrna Vegova priznanja so dobili: **Jan Kostanjšek, 7. a, Matija Zavasnik, 7. b, Ajda Weingerl, 7. b, Aljaž Divjak, 8.a, Vid Peršak, 8. b, Timotej Šuman, 8.a, Žiga Sirk, 8.b, Črt Lorenčič, 9. b, Sašo Strelec, 9. b**, in **Lara Dreu, 9.b**. Državnega tekmovanja so se lahko poleg učencev, ki so dosegli srebrno priznanje udeležili še Zala Breznik, 7.a, Jan Lipič, 9. b, in Žiga Pukšič, 9.a.

Državno tekmovanje je bilo izvedeno 19. 4. 2014, v organizaciji DMFA na OŠ Rada Robiča v Mariboru. Tekmovali so učenci, ki so dosegli kriterije za uvrstitev na državno tekmovanje. Učenci 9. razreda se žal niso mogli udeležiti državnega tekmovanja, saj so bili na izletu v Londonu. **Sašo Strelec, 9. b**, je prejemnik **diamantnega priznanja** za udeležbo in prejeta priznanja v vseh devetih letih šolanja.

Z rezultati učencev v letošnjem šolskem letu smo zadovoljni, saj so rezultati primerljivi in pričakovani z generacijo učencev. Iskrene čestitke vsem dobitnikom priznanj, ki so tako uspešno zastopali OŠ Lenart na matematičnem tekmovanju.

Strokovni aktiv učiteljev matematike na OŠ Lenart

TEKMOVANJE »RAČUNANJE JE IGRA«

Tekmujejo učenci razredne stopnje. Vodilo tekmovanja je: Vsak tekmuje sam s sabo, doživlja lastno zadovoljstvo, ob tem preverja svoje znanje, za neprijetnosti z matematiko bo še dovolj časa. Učenci 1. razredov ne tekmujejo za zlato priznanje, pač pa tekmujejo sami s sabo. Vsi so nagrajeni s priznanjem in priponko RAČUNAM RAD.

V 2. in 3. razredu najboljših 20% učencev razreda prejme zlato priznanje RAČUNANJE JE IGRA, naslednjih 30% učencev razreda prejme priznanje, vsi tekmovalci pa prejmejo priponko. V 4. in 5. razredu najboljših 20% učencev razreda prejme zlato priznanje, ostalih 80% učencev razreda prejme priznanje za sodelovanje.

Zlata priznanja so prejeli:

2.a: Maruša Žibek, Iva Viktorija Bokan, Aneja Družovec, Klara Sedonja, Žak Maj Kralj.

2.b: Gabrijela Lešnik, Živa Jemenšek, Ela Sirk, Leander Mark Zelenko.

3.a: Lara Kaučič, Ana Brus, Amadej Lutar, Tamara Babič, Lara Kovačič, Timon Ivnik, Zarja Novak, Ela Košmerl.

3.b: Katarina Dajčman, Žiga Žižek.

4.a: Petra zadržavec, Hana Šalamun, Nika Strelec.

4.b: David Gergič Štravs, Jakob Sedonja, Vid Zarič, Jan Bauman.

5.a: Kaja Rajter, Nino Raner.

5.b: Lara Žnuderl, Sergej Fekonja, Urška Glinšek, Kiara Katan, Lana Žižek.

Breda Špindler, koordinatorica tekmovanja

TEKMOVANJE OSNOVNOŠOLCEV V ZNANJU FIZIKE ZA STEFANOVO PRIZNANJE

Učenci v znanju iz fizike tekmujejo v marcu in aprilu. Priznanje iz fizike se po našem največjem fiziku Jožefu Štefanu imenuje Stefanovo priznanje. Tekmovanje poteka tristopenjsko. Šolskega tekmovanja se je letos v Sloveniji udeležilo malo manj kot 8000 učencev, to je več kot 1000 manj v primerjavi z lanskim letom. Na področnem tekmovanju je sodelovalo približno 1700, na državnem pa 300 učencev. Zaradi dobrega znanja si je kar 12 učencev naše šole pridobilo pravico tekmovali za srebrno priznanje. Vendar je v tednu tekmovanj med našimi devetošolci klestila bolezen, zato so kar trije izbrani ostali v postelji. Posebno nam je žal za Jana Lipiča, ki si je letos želel ubraniti lansko zlato priznanje. Kljub temu smo na področnem tekmovanju prejeli kar sedem srebrnih priznanj, dve manj kot lani, ko je bil izkupiček rekorden. Tekmovanja, še posebej tista za zlato priznanje, postajajo z leti čedalje zahtevnejša; za prejem priznanja je ob dobrem znanju šolske fizike potrebna še velika mera zdrave logike. Točke se dobivajo z obkroževanjem pravih odgovorov, z računskimi in s praktičnimi nalogami. Letos je bila praktična naloga manj zahtevna kot običajno, a so jo začinili tako, da učenci niso vsega preverili z meritvami, ampak so morali postavljati hipoteze. Kaj bi se zgodilo, če ... Tudi letos vam ponujam v reševanje fizikalni »vesoljski oreh«, ki so ga imeli osmošolci in devetošolci na državnem tekmovanju.

Nejc iz Ljubljane in John iz Cape Towna (ki je skoraj na isti zemljepisni dolžini kot Ljubljana) v Južnoafriški republiki sta 27. marca 2015 hkrati in vsak s svojega konca Zemlje opazovala prvi lunin krajec. Ob kateri uri sta opazovala in kateri sliki sta videla?

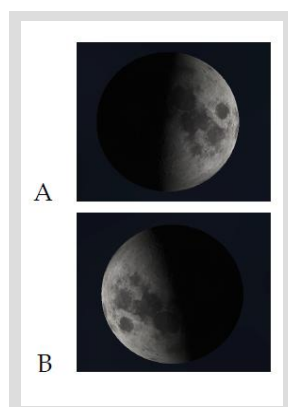
A) Oba ob 19h, oba sta videla sliko A.

B) Oba ob 19h, Nejc je videl sliko A, John pa sliko B.

C) Nejc ob 19h, John ob 7h, oba sta videla sliko A.

D) Nejc ob 19h, John ob 7h, Nejc je videl sliko A, John pa sliko B.

Če oreha niste strli, si poiščite še kakšnega. Orehi se lomijo tako, da v pesti stisnemo dva. Iskrene čestitke vsem fizikom in lepe počitnice.

Učenec		Bronasto priznanje	Izbran na podro.tek.	Srebrno priznanje	Izbran na držav. tek.	Zlato priznanje
Jan Lipič	9.	x	x			
Lara Dreu	9.	x	x	x		
Tinkara Kovačič	9.	x	x			
Črt Lorenčič	9.	x	x			
Žiga Pukšič	9.		x	x		
Jure Vračič	9.		x			
Aljaž Divjak	8.	x	x	x		
Timotej Šuman	8.	x	x	x	x	x
Vid Peršak	8.	x	x	x	x	
Zarja Weingerl	8.	x	x	x		
Ana Breznik	8.		x	x		
Jan Sernec	8.		x			

Daniel Divjak

SREČANJA MLADIH TEHNIKOV - TEKMOVANJE IZ MODELARSTVA

Mladi tehniki se na regijskih in državnih tekmovanjih srečujejo že 39 let. Letos smo tekmovali v 13-ih različnih panogah. Učenci naše šole so letos bili prisotni v petih, kar je zelo veliko, saj se v glavnem na posamezni šoli ukvarjajo le z eno disciplino. Vsi modeli, ki se znajdejo na tekmovanju, morajo biti narejeni doma, kupljeni so lahko le pogonski sistemi z motorjem. Izjema so RV modeli, ki so lahko kupljeni, a so zelo dragi. Čeprav modelarstvo nekaj stane, se je letos število tekmovalcev na področnem srečanju povečalo. Kot že vrsto let smo se na področnem srečanju zbrali v Veliki Nedelji, državno tekmovanje pa se je odvijalo na Otočcu. Na obeh ravneh se je pokazal velik problem pri izvedbi panog, kjer je potreben bazen. Na državnih ravni tekma RV čolnov ni bila izvedena, tekmovalci v vožnji v cilj pa so imeli neprimerne razmere. Že letos so obljubili, da bo drugo leto bolje.

Na koncu poročila o modelarstvu moram nekaj besed nameniti **Žigu Pukšiču**, ki letos zapušča osnovnošolske klopi. Našo šolo je 5-krat zastopal na državnih tekmovanjih in vedno se je vrnil z medaljo. Letos so bile z njegovo pomočjo na naši šoli narejene rakete vrste nacional. V zadnjih letih ni bilo dogodka v tehniški delavnici, pri katerem ne bi bil prisoten. **Žiga, zaradi tvoje delavnosti, pripravljenosti pomagati drugim in širjenja optimizma med prisotne se ti iskreno zahvaljujem in ti tudi naprej želim veliko modelarskih in drugih uspehov.**

Vsem mladim tehnikom čestitke za opravljeno delo in dosežene rezultate; prijetne počitnice in veliko delovne vneme jeseni.

Učenec	Tekmovalna panoga	Uvrstitev na regij. tekm.	Uvrstitev na držav. tekm.
Tilen Štuhec	MČ1 – vožnja s čolnom v cilj	1.	7.
Martin Zadavec	Avtomobil na električni pogon – vožnja v cilj	1.	1.
Lara Žnuderl	Ploščati zmaji	1.	1.
Tia Neuwirt	Ploščati zmaji	2.	2.
Luka Smonkar	Škatlasti zmaji	1.	3.
Domen Kolarič	Raketa S3-nacional	3.	5.
Blaž Točaj	Raketa S3-nacional	2.	6.
Martin Tirš	Raketa S3-nacional	5.	-
Nejc Gjura Meke	Raketa s trakom	1.	6.
Žiga Pukšič	Raketa s trakom	2.	2.

Daniel Divjak

VESELA ŠOLA

Letos je ure priprave na tekmovanja iz Vesele šole obiskovalo 20 učencev iz 4., 5. in 6. razreda. Pridno so obiskovali krožek in se veliko naučili. 11 učencev je dobilo bronasto priznanje: Hana Šalamun (4. a), Ana Breznik, Kaja Rajter, Lana Žvajker (vse 5. a) Sergej Fekonja, Lana Žižek, Vita Šebart (vsi 5. b) Neja Bračič, Gala Župec, Lara Štraus (vse 6.a) in Aljaž Kovačič (6.b). **Srebrno priznanje** na državnem tekmovanju so osvojili: **Petra Zadravec, 4.a, Jurij Šuman, 5.a, Elisa Potrč, 5.a,** in **Tine Jemenšek, 5.b.** Na državnem tekmovanju je **zlato priznanje** osvojil **Martin Zadravec, 6.b.**

Simona Peserl Vezovnik

PLUS VESELA ŠOLA

Vesela šola obeležuje letos 45 let širjenja znanja in tekmovanja v splošnem znanju s privlačnimi, zanimivimi in aktualnimi temami. Plus veselošolci so se tudi letos odgovorno pripravljali in se temu primerno odrezali na šolskem in državnem tekmovanju.

Bronasto priznanje so na šolskem tekmovanju osvojili: Miha Krajnc, Irenej Fekonja in Enej Peklar (vsi 7. a) ter Lara Dreu in Tinkara Kovačič (obe 9. b).

Srebrno priznanje na državnem tekmovanju so osvojili: **Aljaž Divjak** in **Timotej Šuman** (oba 8. a) ter **Alen Zorko** (8. b). Žal se Jan Sernec iz 8. b državnega tekmovanja zaradi bolezni ni udeležil, tako da je tudi on osvojil bronasto priznanje.

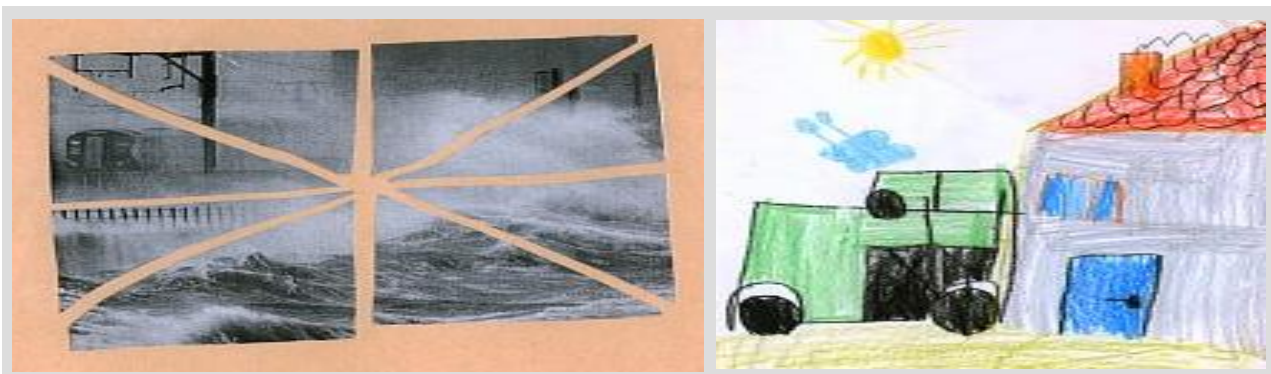
Na državnem tekmovanju je **zlato priznanje** osvojil sedmošolec **Jan Kostanjšek** in postal veselošolski prvak. Vsem veselošolcem iskreno čestitam in želim prijetne počitnice.

Karolina Divjak

VESELA ŠOLA – ONIS

Bronasto priznanje je osvojila Patricija Klobasa, 6. č. **Srebrno priznanje** pa **Tia Šipek, 4. č**

Marija Kebrič

Marcel Fras, 1. a

ŠOLSKA ŠPORTNA TEKMOVANJA

Tudi letos smo se udeležili veliko šolskih športnih tekmovanj na medobčinski in področni ravni, na katerih smo dosegli številne lepe uvrstitve naših posameznikov in ekip. Vsi so se trudili po svojih najboljših močeh.

STAREJŠI PIONIRJI

	moški	ženske
NOGOMET	4.	1.
KOŠARKA	1.	-
OSBOJKA	1.	1.
VELIKI NOGOMET	1.	-
ODBOJKA NA MIVKI	-	1.

TEKMOVANJE V KROSU

STAREJŠI PIONIRJI IN PIONIRKE:

- 1. mesto: Žiga Breznik
- 1. mesto: Maruša Glinšek

MLAJŠI PIONIRJI IN PIONIRKE:

- 2. mesto: Enej Boštjan Peklar
- 3. mesto: Špela Kovačič

ATLETIKA

- 1. mesto: Žiga Rojs – skok v daljino (5,32m)
- 3. mesto: Neja Bračič – met žvižgača
- 8. mesto: Sergej Ajlec – met žvižgača
- 9. mesto: Žiga Breznik – tek na 1000m

V Jurovskem Dolu smo odigrali še zadnji dve tekmi. Zmagali smo v nogometu na travi in odbojki na mivki. Tako smo ponovno osvojili tudi skupno prvo mesto na medobčinskih tekmovanjih za letošnje leto.

Gregor Zorko

ŠOLSKI PLESNI FESTIVAL

Letošnje šolsko leto je prineslo nove plesne koreografije, novo glasbo in nove plesalce. Spremembe je kar nekaj: plesalci v vseh kategorijah poleg posamičnih hip-hop, pop in latinu letos tekmujejo tudi v angleškem valčku, tangu in fokstrotu ter latinskoameriškem čačaju, sambu in rokenrolu!

Na področnem tekmovanju v Gorišnici sta v kat. LA plesov **Ana Breznik** in **Tjaša Katan** zasedli **1. mesto**, **2. mesto** pa sta si priplesali **Eva Breznik** in **Hana Vauda Lorenčič**. Najuspešnejši plesni par v kategoriji od 4. do 6. razreda sta bili **Nika Vauda Lorenčič** in **Lara Žnuderl**, ki sta osvojili **3. mesto**! Rezultati posameznih plesov v C kategoriji (7. do 9. razred) pa so prinesli še večje presenečenje. Deklice so zasedle **2. mesto** na regijskem tekmovanju v Gorišnici in se tako ekipno uvrstile na državno tekmovanje Šolskega plesnega festivala, ki je bilo 1. junija. Plesalke ekipno v hip hopu, popu in latinu: **Tinkara Kovačič**, **Hana Vauda Lorenčič**, **Eva Breznik**, **Iris Tomažič**, **Ana Breznik** in **Špela Kovačič**.

Letos je državno tekmovanje v Šolskem plesnem festivalu potekalo na osnovni šoli v Radljah ob Dravi. Plesna prireditev je potekala pod okriljem Plesne zveze Slovenije, sodili so sodniki z mednarodno plesno licenco. Med posameznimi plesi je tekmovalo 140 učenk iz vse Slovenije, mi smo se na to tekmovanje uvrstili ekipno, torej vseh šest tekmovalk. Sojenje je bilo za sodnike zagotovo zelo težko, saj prav vsi, ki se uvrstijo na državno, plešejo dobro in uvrstitev v vsak

naslednji krog je uspeh. To je najdlje uspevalo Tinkari Kovačič in Ani Breznik, slednja je dosegla tudi najboljšo uvrstitev, in sicer 21. mesto. Ekipno je naša šola na 11. mestu. V parih bi najverjetneje imeli veliko več možnosti, če bi tekmovali dečki, vendar jih tudi letos nismo uspeli privabiti k plesu. Upam, da bo naslednje leto sodelovalo več dečkov!

Emica Jelatancev

DOSEŽKI NAŠIH UČENCEV NA TEKMOVANJU IZ LOGIKE

Šolsko tekmovanje za bronasto priznanje smo izvedli 25. 9. 2014 v organizaciji Zveze za tehnično kulturo Slovenije. Učenci so tekmovali od 5. do 9. razreda. V tem šolskem letu smo organizirali tekmovanje tudi na razredni stopnji.

V 5. razredu je tekmovalo 13 učencev. Prejemniki bronastih priznanj so: Inja Majcenovič, Kaja Rajter, Jurij Šuman, Tine Jemenšek, Elisa Potrč, Vita Šebart, Timoteja Kramberger in Lara Žnuderl.

V 6. razredu so tekmovali 3 učenci. Prejemniki priznanj so: Martin Zadravec, Lara Štraus in Neja Bračič.

V 7. razredu je tekmovalo 5 učencev. Prejemnika priznanj sta: Zala Koler in Jan Kostanjšek.

V 8. razredu je tekmovalo 10 učencev. Prejemniki priznanj so: Zarja Weingerl, Timotej Šuman, Aljaž Divjak, Ana Breznik in Petra Klinc.

V 9. razredu je tekmovalo 5 učencev. Prejemnika priznanj sta Jan Lipič in Sašo Strelec.

Državno tekmovanje iz logike je bilo izvedeno 18. 10. 2014 v organizaciji ZOTKS na OŠ Malečnik. Udeležili so se ga Jan Kostanjšek, Aljaž Divjak in Jan Lipič.

Za osvojena priznanja iskrene čestitke.

Anica Zarnec

MALE SIVE CELICE

Jana Zorko, Jan Kostanjšek in Zala Breznik (vsi 7. a) so se med 450 skupinami, ki so tekmovali v kvizu Male sive celice, uvrstili med 32 najboljših in so OŠ Lenart zastopali v televizijskem delu kviza. Tam so jih na žalost v prvem krogu premagali učenci OŠ Solkan.

Darka Sukič

ZBOROVSKO PETJE NA NAŠI ŠOLI

Na naši šoli delujejo kar štirje pevski zbori, v katerih prepeva okoli 180 učencev. To pomeni, da kljub velikemu napredku moderne medijske tehnologije zborovsko petje ne bo zamrlo.

PEVSKI ZBOR CICI

V otroški pevski zbor CICI so vključeni učenci 1. in 2. razreda. Ta zborček je najštevilnejši, saj šteje kar 67 pevcev. Nastopajo na šolskih prireditvah, nepogrešljivi so na božičnem koncertu in proslavi ob materinskem prazniku, večkrat pa so že polepšali praznike oskrbovancem doma za ostarele v Lenartu. Zbor vodi učiteljica Darinka Kolarič.

PEVSKI ZBOR ONIS

V pevskem zboru sodelujejo prav vsi učenci oddelkov s prilagojenim programom. Kot vsako leto so tudi letos nastopali ob otvoritvi razstave v občinski avli, za mamice ob materinskem prazniku, nastopili pa bodo tudi na zaključni prireditvi. Največji izziv pa je bil prav gotovo nastop na državni reviji v Novem mestu, kjer so se odlično odrezali.

OTROŠKI ZBOR OŠ LENART

V otroškem pevskem zboru prepevajo učenci 3., 4. in 5. razreda. Ti so še posebej uspešni. V letošnjem šolskem letu so nastopili na božičnem koncertu, na proslavi ob materinskem prazniku, na območni reviji pevskih zborov v Sv. Trojici, nastopali pa bodo tudi na zaključni prireditvi. Na območni reviji so bili ponovno predlagani za nastop na regijskem nivoju.

Poseben uspeh pa jim zagotovo predstavlja udeležba na regijskem tekmovanju Štajerske in Prekmurja, ki so se ga udeležili že drugič. Leta 2013 so prejeli srebrno priznanje, letos pa so si pripeli **zlati priznanje** in **posebno priznanje za najboljšo izvedbo sodobne zborovske skladbe Tri uganke, Petra Šavlija**. S tem zlatim priznanjem si je zbor pridobil direktno vstopnico za državno tekmovanje v Zagorju ob Savi, ki bo naslednje šolsko leto.

MLADINSKI PEVSKI ZBOR

Glede števila nastopov je za mladinskim pevskim zborom kar uspešno leto. Nastopili so na proslavi ob občinskem prazniku občine Lenart, na božičnem koncertu, na občinski proslavi ob slovenskem kulturnem prazniku, na prireditvi ob otvoritvi vinske kleti v Lenartu, na občinski proslavi ob dnevu zmage, na območni reviji pevskih zborov v Sv. Trojici, na glasbenem dogodku Zborovski bum v Ljudskem vrtu v Mariboru, kjer je nastopilo kar 7000 pevcev, nastopali pa bodo tudi na zaključni prireditvi. Na območni reviji so bili spet predlagani za nastop na regijskem nivoju.

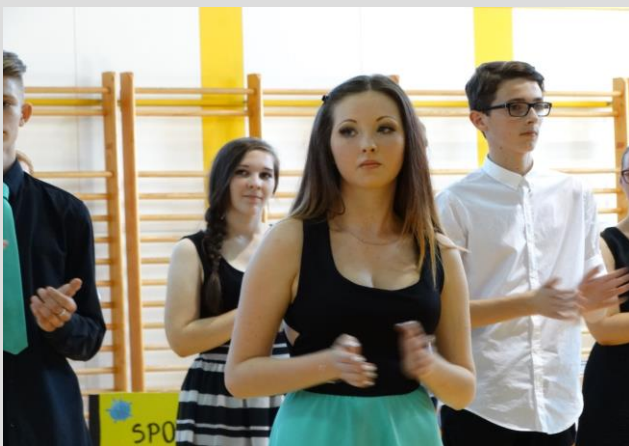
Marina Zimič

Zarja Mlakar, 6. b

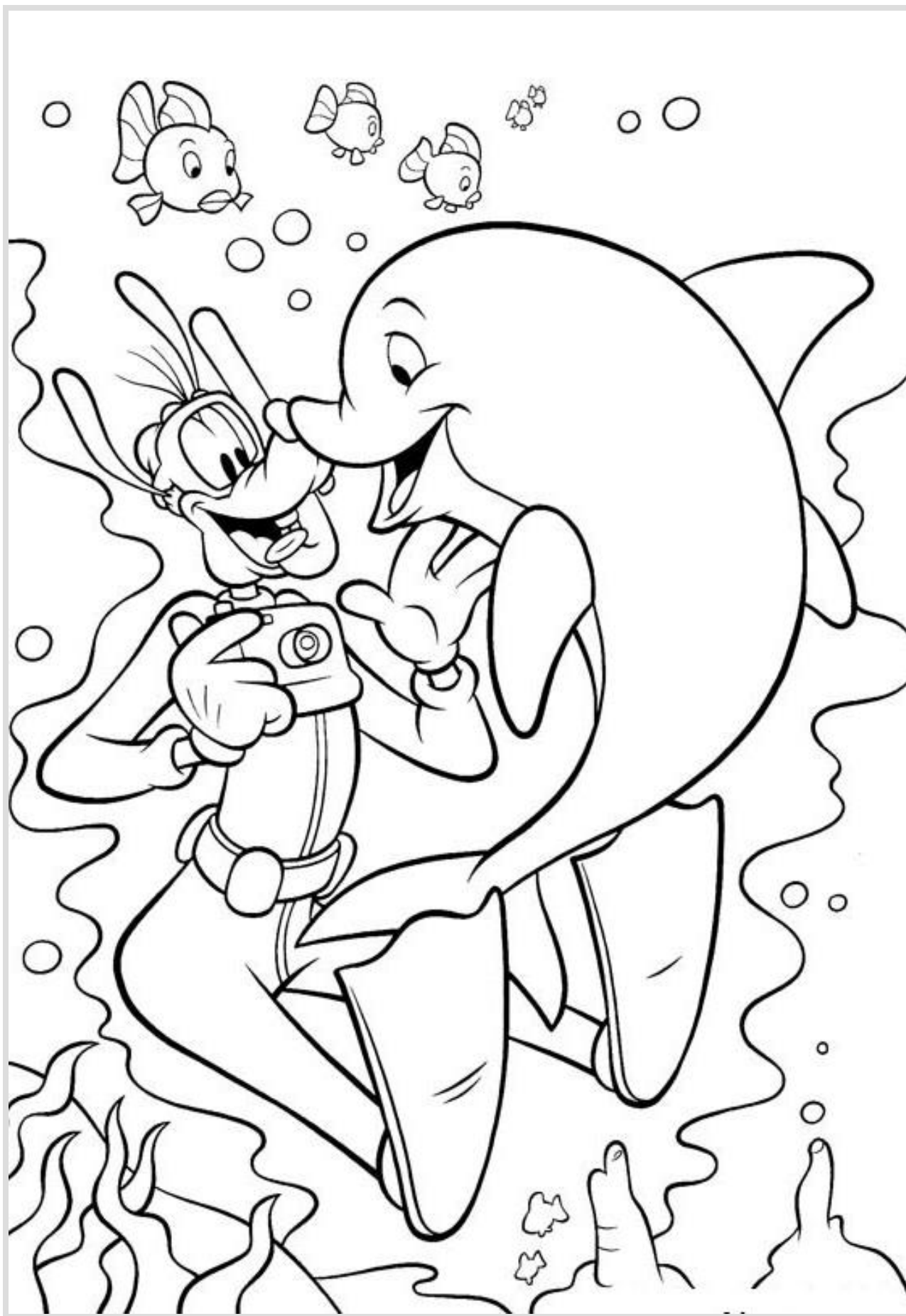

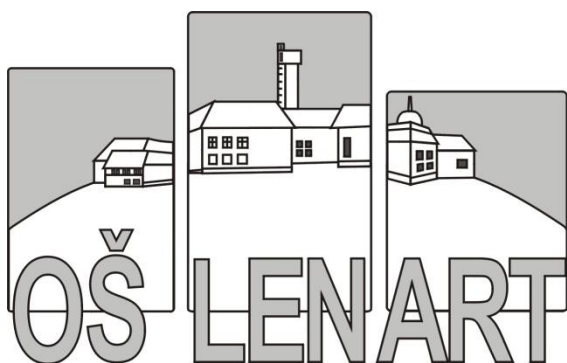
VALETA 2015

POBARVANKA ZA NAJMLAJŠE

Blazno razno

Glasilo OŠ Lenart

2. številka

Šolsko leto 2014/2015

Računalniško oblikovanje:
Srečko Kebrič

Likovni prispevki:
Sabina Golež

Slika na naslovnici:
Utrinek z vaje

Mentorica:
Simona Peserl Vezovnik

Naklada: 400 izvodov

Lenart v Slovenskih goricah

